

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 187 | Eylül 2014 | 2 TL | ISSN: 1302-7506

Êzidi Halkıyla
Dayanışmayı
BÜYÜT!

www.partizanarsiv.net

A woman with dark hair, wearing a yellow dress and a grey vest, is holding a black camera up to her eye, ready to take a photo. She is standing in a lush green forest with many trees and bushes. The background is slightly blurred, focusing attention on her.

**YAŞAMI
OBJEKTİFLERE
SİĞDIRMAYAN
GAZETECİ**

**DENİZ FIRAT'I
MÜCADELEMİZDE
YAŞATACAĞIZ!**

www.partizanarsiv.net

Merhaba,

Yeni sayımızla sizlerle birlikteyiz. Yoğun ve hareketli bir yaz sürecinin ardından yaz sürecinin gündemleri ve önümüzdeki dönem gündemleriyle birlikte hazırladığımız sayımızı sizlerle paylaşıyoruz.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından hangi binanın başbakanlık, hangisinin cumhurbaşkanlığı olacağı tartışması AKP'nin gündemini meşgul ederken halklar katledilmektedir. Emperyalistlerin ve onların eli kanlı çeteleri Ortadoğu'da terör estirmekte; Filistin'de, Rojava'da, Şengal'de direnişle katliam aynı anda yaşanmaktadır. Şengal'de yüzlerce çocuk katledildi. Kadınlar tacize, tecavüze uğradı. IŞİD'in yaptığı katliamlar sürerken direniş, mücadele ve halkların dayanışma ruhu da yaşam bulmaktadır.

Bu gündem yoğunluğunda dergimizi hazırlamaktayız. Yaşanan bu katliamları anlatmak, aynı zamanda ezilen

halkın bu katliamlara karşı başkaldırısını anlatmak bizim en önemli görevlerimizdendir. Manipülasyonlarla yaşananları, gerçekleri çarpıtan burjuva medyaya karşı; yaşanan katliamları da halkın büyüttüğü direnişleri de anlatmaya devam edeceğiz.

Bu sayımızda IŞİD çetesinin yaptığı katliamı ve Ezidi halkının direnişini işleyen birçok yazıya yer veriyoruz. Yaz sürecinde örgütlediğimiz merkezi çalışmalara dair yapılan değerlendirmeleri de sizlerle paylaşıyoruz.

2 Şubat 2011'de ölümsüzlüğe uğurladığımız beş kızıl karanfilimizi anlatan bir yazımızda paylaşıyoruz. Yaşamlarına ve mücadelelerine bizim öğreneceğimiz birçok şeyi sığdıran Beşleri yaşatmak için anmaya, onlardan öğrenmek için anlatmaya devam edeceğiz.

Dergimizin yeni sayısıyla birlikte görüşmek dileğiyle...

Umut ve Dirençle...

İsyan.....	4- 5
Forum.....	9- 10
Aynı İklimi Yaşar Yüreğimiz.....	11- 17
Genç Kadın.....	18- 19
Kolektifin Sesi.....	20-22

Her Mevsim Bahar Olanlarımıza.....	23- 28
Gençlikten Notlar.....	29- 30
Yaz Çalışmalarımızdan.....	31-37
Kaç Yıl Oldu.....	38
Bellek.....	39- 40

İletişim

Facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com
ydg.ap@yandex.com.tr

UMUT YAYIMCILIK
ve BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No:8/1
Aksaray/ Fatih/ İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30
Fax: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışleri Müdürü: Çilem İlaslan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No 366
Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. Np: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık sk. Torun Ap. 19/9
Sıhhiye/Çankaya Tel:(0312) 433 10 23
İzmir: 1362 sk. No:18 Altan İşh. Kat:5/509 Çankaya/Konak Tel.
(0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşh. Kat:3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat:2
No:185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin:Çankaya Mh. 4716 sk. Güneş Çarşısı No:32 Kat:2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğoltay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat 2 No: 8

HABER TURU

Ramazan Baran ve Baki Akdemir Katledildi!

Lice’de kalekol, karakol ve baraj yapımları protesto edildi. Yapılan eylemler 15 gün boyunca sürdü. 7 Haziran günü devlet bütün gücüyle eylem yapan kitleye azgınca saldırdı. Kitlenin üstüne gerçek mermiler yağdırıldı. Bu saldırının sonucunda birçok kişi yaralandı. Ramazan Baran ve Baki Akdemir hayatını kaybetti. Devlet söylediği yalanlarla yine yaptığı katliamın üstünü örtmeye çalıştı. *“Karayolunun güvenliğini sağlayan güvenlik güçlerine yapılan silahlı saldırı sonucu, çıkan çatışmada 2 saldırgan yaralanmıştır.”* diyerek katliamın üstünü örtmeye çalıştı.

Rıza Bayram Dört Gün Sonra Ölü Bulundu

9 Haziran’da Lice’deki katliamı protesto etmek için bir araya gelen kitleye polis saldırdı. Mersin’in Tarsus ilçesinde çıkan çatışmada polisin darp ettiği Rıza Bayram dört gün sonra ölü bulundu. Rıza Bayram’ı on binler, *“Katil devlet hesap verecek”* sloganlarıyla uğurladı. Rıza Bayram’ı anmak ve uğurlamak için yapılan eylemlere de polis azgınca saldırdı.

İbrahim Aras 15’inde Güneşe Uğurlandı!

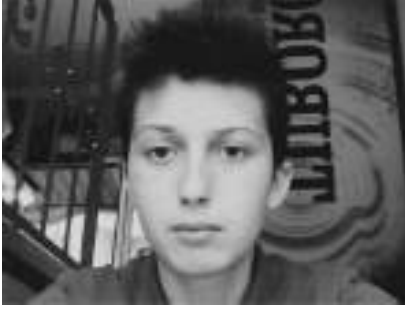
Devlet, Lice’deki saldırıları protesto etmek isteyen halka pervasızca saldırdı. Kolluk, Adana Hürriyet Mahallesinde çıkan çatışmalarda gaz kapsülüyle İbrahim Aras’ı katletti. 15 Haziran günü İbrahim’i katleden devlet her zamanki gibi yalan ve manipülasyonlarla yaptığı katliamın üstünü örtmeye çalıştı. *“Elindeki bomba patladı”* diyen medya katliamı yapanların ortağıdır. Çocuk katili olmak konusunda oldukça deneyimli olan TC, İbrahim Aras’ı da 15’inde iken aldı aramızdan. İbrahim Aras için Türkiye’nin birçok yerinde anma eylemleri gerçekleştirildi.

Mehdi Taşkın, Komutan Agit’in büstünü korurken katledildi

Kürt halkının mücadeledeki değerlerine faşist saldırılarda sınır tanımayan TC, bu kez Lice’de Mahsun Korkmaz büstünü yıkma kararı aldı. Yüzlerce insan büstü korumak için nöbet tuttu. Askerlerin büstü korumak isteyen halkı taraması sonucu Mehdi Taşkın katledildi. TC’nin Kürt halkının mücadele sembollerine olan tahammülsüzlüğünün en önemli göstergelerinden birisidir Komutan Agit’in büstünü yıkmak istemesi. Büstü korumak için nöbet tutan Lice halkı bir kere daha onlarca yıllık mücadele değerlerine canları pahasına sahip çıkacaklarını göstermişlerdir.

HABER TURU

“Ne Bka Yaradı Normal Olmak”

2 Temmuz günü gördüğü ayrımcı, cinsiyetçi, transfobik baskılar nedeniyle trans erkek Okyanus “*ne bka yaradı normal olmak*” diyerek İzmir’de hayatına son verdi. Birçok yerde Okyanus’u uğurlamak, katilini lanetlemek için LGBTİ dernek ve aktivistleri eylem yaptı. İzmir’de yapılan eylemde LGBTİ’lerin yaşadıkları her türlü ayrımcılıkta devletin, polisin, kanunların, doktorların payının olduğu vurgulandı. Okyanus örgütlenme, mücadele ve dayanışma vurgularıyla uğurlandı.

İşkence Gören Trans Kadın İntihar Etti

Mersin 7 Renk LGBT üyesi, trans aktivist Figen 24 Ağustos gecesi denize atlayarak intihar etti. Figen intihar etmeden birkaç gün önce arkadaşlarıyla birlikte polisin işkencesine maruz kalmıştı. Zaten sürekli olarak polisin ve çetelerin transfobik saldırılarının hedefindeydi. Figen abisini ise Soma katliamında kaybetmişti. Figen’in de abisinin de katili transfobik, işçi düşmanı devlettir.

Ethem’in Mahkemesi’nde Müebbetten 7 yıla indirim

3 Eylül günü Ethem Sarısluk’ün mahkemesi gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen mahkeme, Ethem’in katili polis Ahmet Şahbaz’ın yargılandığı mahkemenin karar duruşmasıydı. Ethem için yüzlerce insan yine Ankara adliyesi önündeydi. Önce “kasten adam öldürme” suçundan müebbet hapis cezası alan Şahbaz’ın cezası, daha sonra ağır tahrik, olası kastla adam öldürme ve iyi halden dolayı 7 yıl 9 ay 10 güne düştü. Mahkemenin bu kararı bir kez daha TC mahkemelerinde adaletin olamadığını kanıtladı.

Hasan Ferit Gedik’in Davasında 2. Erteleme

Gülsuyu’nda çete saldırısı sonucu yaşamını yitiren Hasan Ferit Gedik’in mahkemesi 14 Ağustos’ta “güvenlik sağlanamadı” gerekçesiyle, 4 Eylül’e ertelenmişti. 4 Eylül günü yine aynı gerekçe ile mahkeme 15 Eylül’e ertelendi. Güvenlik bahanesiyle basına ve izleyicilere kapalı yapılmak istenen mahkemede henüz adım atılmadı.

Filistin'de İntifada, Rojava ve Şengal'de Serhıldan ile KAZANACAĞIZ!

Rojava'da, Filistin'de, Şengal'de çocuklar eli kanlı çetelerin katliamları ve saldırıları gölgesinde yaşam mücadelesi vermeyi öğrenerek büyüyor. Büyürken intifadayı, serhıldanı, direnişi öğreniyor, öğretiyorlar. Dayanışmayı büyütme, halkların mücadelesini anlamak/anlatmak, onlarla birlikte mücadeleyi büyütme bizlerin sorumluluğudur. Halkların dayanışmasını büyütme; Filistin'de intifadıyla, Rojava'da serhıldanla direnişi bütünleştirerek mümkün olacaktır.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin gündemi yoğun bir şekilde meşgul ettiği bir atmosferde hareketli bir süreci geride bıraktık. AKP'nin hükmedeceği alanı genişletme gayretiyle, yerel seçimlerde kısmi anlamda sağlanan başarının cumhurbaşkanlığı seçimleri ve genel seçimlerle büyütülmesi hedefiyle ilerlettiği süreç Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı ile bir noktaya taşındı. Erdoğan'a bütün bir yıl boyunca indirilen darbelerin yarattığı güç kaybı seçimler yoluyla telafi edilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki Erdoğan her seferinde rakiplerine hesaplaşma arenası olarak sandığı göstermektedir.

Erdoğan'ın klikler arası çatışmada aldığı darbeler bir yana, onu esas olarak sarsan iktidarını kaybetme korkusuna ciddi bir biçimde kapılmasına neden olan şey ise Gezi İsyanı'nın ardından kitlelerin sokağa çıkmaya devam ederek sistemin dayattıklarına alternatif hesaplaşma alanları yaratmasıdır. T.Erdoğan'ı da, AKP'yi de onları yaratan sistemi de en derinden sarsan, kalıcı etkiler yaratan şey kitlelerin sistemin çizdiği sınırlar dışındaki çözüm arayışıdır. Neden bu olsa gerek sürekli olarak kitlelerin seçime yönlendirilmesine, oy vermenin vatandaşlık görevi olduğunun sürekli olarak vurgu-

lanmasına. Bütün bu vurgular Gezi İsyanı'nın bıraktığı izleri silme çabasından ileri gelmektedir.

Kitlenin öfkesini sistem içi arayışlara yönlendirmek için verilen uğraşa rağmen seçimlere katılım oranının düşük (%74) olduğunu söyleyebiliriz. Yerel seçimlere katılıp cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmayan yaklaşık 5 milyon seçmenden bahsedilmektedir. Bu iki seçim arasındaki fark bile cumhurbaşkanını halk seçiyor yalanının kitleler nezdinde AKP için yeterli bir duyarlılık oluşturmadığının göstergesidir.

Seçimler öncesi ve sonrasında Erdoğan cumhurbaşkanı olurken, başbakan arayışlarındayken ezilen halkların gündemini yine katliam ve direniş oluşturuyordu. Bedel ödemekten çekinmeyen halklar katliamın gölgesinde yaşamaya ve direnişi büyütme devam ediyor. Lice'de kalekollara karşı direniş büyütülürken bedeller ödenmeye devam etmektedir. Gezi İsyanı sırasında Medeni Yıldırım'ın katledilmesiyle gelişen Lice halkının kalekollara karşı direnişi haziran ayında Ramazan Baran ve Baki Akdemir'in katledilmesiyle büyümüştür. Medeni Yıldırım'ın hesabı verilmemişken Lice halkı kalekollara karşı mücadeleyi büyütürken Kürt halkının hesap soruculuğunu bir kere daha gözler önüne sermiştir.

TC kurşunlarının yıkmaya yetmeyeceği semboller!

Lice'de kalekollara karşı direnen Kürt halkına saldırıda sınırları zorlayan AKP, çözümsüzlükte gösterdiği tavır tutarlı bir biçimde sürdürmektedir. Bundandır ki, Komutan Agit'in (Mahsun Korkmaz) heykeline saldırı. Heykeli korumak için nöbet tutan halka kurşunlar sıkıldı. Mehdi Taşkın bu yüzden katledildi. Komutan Agit'i de, Mehdi Taşkın'ı da, mücadelelerini de yine en güzel direnen Kürt kadınları ifade etti: "Bu heykelin yı-

kılmasıyla biz ne kadar güçlü olduğumuzu anladık. Bizim heykelimizin bile boynuna ip sararak rehin almaya çalıştılar. Onun heykelini, burada da bizi tarayarak yıkmış olsalar da kalbimizde ki heykeli nasıl yıkacaklar?"

TC Kürt Ulusal Mücadelesinin değerlerine, direnişin yarattığı sembollere karşı tahammülsüzlüğünü bir kere daha baskı ve zor araçlarıyla göstermekten imtina etmemiştir. TC, Kürt halkına taleplerini demokratik yollarla ifade etmelerinin zeminini oluşturduğunu iddia ederken, Kürt halkının değerlerine, mücadele sembollerine yönelik yaptığı saldırılarla, Mehdi Taşkın'ın katledilmesini, "Lice'de de olması gereken olmuştur. Bir kişi ölmüştür. Yazık olmuştur." sözleriyle ifade ederken, bahsedildiği gibi bir demokratik zeminde Kürt halkının haklarını, özgürlüklerini talep etmelerinin mümkün olmadığını TC yine kendisi göstermektedir.

"Yezidi" denilerek ötekileştirilen halk Êzidiler!

Uğradıkları katliamlarla, yoksulluklarıyla, verdikleri kimlik mücadeleleriyle gündeme gelen Êzidiler IŞİD çetelerinin yaptığı katliamlarla zihnimize kazınıyor. IŞİD çeteleri Ortadoğu'yu kan gölüne çevirirken katliamları her gün yeni bir boyut kazanıyor. Kürt oldukları için tehdit altında olan Êzidiler yıllarca yaşam mücadelesi verirken de kendi kimliklerini korumak içinde direnmişlerdir. Bugün ise inançlarından kaynaklı katliama uğramaktalar. Yanı başımızda bir halk katledilirken, binlerce insan öldürülürken, binlercesi ölüm tehdidi altındayken, binlercesi göç etmek zorunda bırakılırken eli kanlı IŞİD'in destekçisi TC'nin yandaş medyası ise Ezidilere Yezidiler diyerek katliamı başka bir boyuta taşımıştır. Şengal'de katliam yaşanırken medya Ezidilerin inanışları ile ilgilenmekte, Ortadoğu'da yaşananlar mezhepsel sorunmuş gibi gösterilmekte ve gerçekler çarpıtılmaktadır.

Direnişi belirginleştiren kadınların sesi!

IŞİD'in Musul'u sorunsuz ele geçirmesinin ardından Şengal'i işgal etmesiyle buradaki yüzlerce Ezidi kadını kaçırması ve tecavüz etmesi, kadınlar için "sünnet fetvası" vermesi, "Dul ve sahipsiz kadınlar savaşçılarımızla evlenecek" demesi erkek egemen sistemin savaşta kadın bedenine dönük saldırıları nasıl bir silah

olarak kullandığını da göstermektedir. Burada Êzidi kadınlar önce saldırıya rağmen, erkek egemen sistemin istediği gibi güçsüz varlıklar olarak kurtarılmayı beklemiyor. Tam aksine bütün bu saldırılara, katliamlara karşı direniş saflarında yer alarak mücadele etmeyi tercih ediyorlar. Güçsüzlüğü ve mağduriyetleri ile ön plana çıkarılan, kurtarıcı bekleyenler olarak anlatılan kadınlar, mücadelede esas özne olduklarını göstererek sembolleşiyorlar.

Rojava'da, Şengal'de ve direnişin olduğu her yerde kadınlar mücadelenin öznesi oluyor. Binlerce yıllık mağduriyetle anılışlarını, savaşarak yerle bir ediyorlar.

Ortadoğu'nun her karesini kan gölüne çeviren emperyalistler Filistin'de saldırılarını yeniden biçimlendirdi. Filistin yine Siyonist İsrail'in kuşatması altında. Filistin halkı bir yandan katlediliyor, bir yandan göçe zorlanıyor, bir yandan da intifada ruhunu dünya halklarıyla buluşturmaya devam ediyor. Son olarak çocuk, yaşlı 700'ü aşkın insanı katleden İsrail, halkı katledenlerin baş aktörlerindedir.

Emperyalistler ve onların eli kanlı uşakları çeteler halklara zulmetmekte. Rojova'da, Filistin'de, Şengal'de çocuklar eli kanlı çetelerin katliamları ve saldırıları gölgesinde yaşam mücadelesi vermeyi öğrenerek büyüyor. Büyürken intifadayı, serhıldanı, direnişi öğreniyor, öğretiyorlar.

Dayanışmayı büyütme, halkların mücadelesini anlamak/anlatmak, onlarla birlikte mücadeleyi büyütme bizim sorumluluğudur. Halkların dayanışmasını büyütme; Filistin'de intifadıyla, Rojova'da serhıldanla direnişi bütünleştirerek mümkün olacaktır.

Basın Emekçisi Deniz Fırat Ölümsüzleşti

Günler önce bir özgür basın çalışanını, kadın basın emekçisini toprağa verdik. 8 Ağustos günü IŞİD çetelerinin saldırıları sonucunda kalbine şarapnel parçalarının saplanması sonucu hayatını kaybetti Deniz Fırat.

Maxmur Kampı'nda yetişmiş olan Deniz Fırat savaşın ve çatışmaların en yoğun olduğu tarihlerde hep en ön saflarda, ön cephelerde yer alıyordu. Savaşı ve direnişi en doğru şekilde aktarmak istiyordu halka.

IŞİD çeteleri insanları öldürüyor, kadınları pazarlıyordu. Çocuklar açlıktan ve susuzluktan ölüyordu. Yani katliama uğrayan bir halk söz konusuydu. Deniz Fırat ise bir muhabirdi yani halkın kanayan yara-

larının sesiydi aslında. Orada gerçekleştirilen katliamı en doğru şekilde birilerinin halka aktarması gerekiyordu ve Deniz Fırat'ta bunun için oradaydı.

Gazeteciler saldırılara uğruyor, canları pahasına haber yapmaya çalışıyorlar. Bu mesleği yapan kişilerin hiçbir can güvenliğinin olmayışı ve zor koşullar altında çalışmalarını haber akışını engelleyen sebeplerden biri. Ya bu koşullar altında canın pahasına haber yapacaksın (Deniz Fırat gibi) ya da burnunun ucundaki halkı, katliamları görmemezlikten gelmeyi dayatıyordu koşullar gazetecilere.

Bu sebeplerden dolayıdır ki biz özgür basın emekçisi Deniz Fırat'ı kaybettik. Deniz'in kalemi bizlerin kalemi olacak, onun kalemi ve kamerası ile verdiği mücadele bizlerin mücadelesidir ve genç gazeteciler yetiştirecek her gün ve katılacaklar özgür basın mücadelesine.

Hindistanlı Maoistlere Dair Bir Film: Chakravyuh

Hindistanlı yönetmen Prakash Jha tarafından çekilen 2012 yapımı Chakravyuh filmi, politik sinema dalında bir film. Filmin konusu ise Adil Khan isminde bir polisin Hindistan'ın 3'te birinde etkin olan Hindistan Komünist Partisi(Maoist)'in etkin olduğu bir gerilla bölgesine tayinini istemesi ve bölgeye gittikten sonra gerillalar tarafından pusuya düşüp yaralandığında yakın arkadaşı Rajan'ın gerillaların arasına girip bilgi sızdırması teklifini sunmasıyla başlar. Filmin ilerleyen bölümlerinde Rajan gerillaya katılır. Rajan zamanla Maoistlerin mücadelesini anlayarak bir iç çatışmaya girer. Daha önceki burjuva-feodal yaşam, devletin Maoistlere karşı yürüttüğü kara propagandanın etkisi zamanla yok olmaya başlar. Maoistler ile birlikte gittiği köylerde köylülerin açlık ve sefaletini, köylülerin polisten korkmasını ve köylülerin Maoistlere sahip çıkmasına şahit olur. Devletin yaptığı

baskınlarda köylü-gerilla ayrımı yapmaksızın herkesi nasıl vahşice katlettiğine şahit olur. Bunların hepsi dönüşümünde etkindir.

Tabi filmin eleştirilecek yanları da var. Filmde Maoistleri fazla şiddet yanlısı gösteriliyor. Maoistlerin yoluyla bir çözüme kavuşulamayacağı ve bunun bir kardeş kavgası olduğu görüşü sunuluyor. Hakları elinden alınan, burjuvazinin kar hırsı için köylerinden sürülen açlığa, yoksulluğa zulme mahkum edilen insanların kurtuluşları için silaha sarılmalarını göz ardı ediyor. Ama filmin hatalarına rağmen kısıtlı imkânlar da eldeki az bilgiyle Maoistleri anlatan bir film bulmak insanı sevindiriyor.

Filmi İzlemek İsteyenler için link: <http://www.hintkorefilm.com/chakravyuh.html>

Marmara Üniversitesi'nden Bir YDG'li

YOZLAŞMAYA DUR DE!

Çelişkilerin en yoğun olduğu bölgeler, sınıf mücadelesini en çok besleyen ve devletin de en çok saldırdığı yerlerdir. Emekçi semtler, T.Kürdistan'ı ve daha özgün bir noktada olan Dersim, durumu somut bir şekilde ifade eder. Yoksulluğun, işsizliğin ve geleceksizliğin tavan yaptığı bu bölgeler devrimci mücadelenin can damarı ve devletin de en yoğun saldırdığı bölgelerdir. Bu bölgelerde Kürt ve Alevi kimlikleri çelişkilerin daha da keskinleşmesini açığa çıkarır. Bu bölgelerde

yaşayanlar düzenin sınırları içine hapsedilmek istenmekte, ekonomik ve siyasal talepleri için mücadeleden vazgeçirilmeye çalışılmaktadır. İşçi ve emekçilerin, güvencesiz çalışanların, ezilenin ezileni kadınların ve halk gençliğinin yaşam alanı olan bu bölgeler öfkenin biriktiği, mayalandığı, gezi direnişinde yaşandığı gibi patlamalara dönüştüğü güçlü bir mücadele dinamiğine sahiptir. Hâkim sınıfların uykusunu kaçıran ve kontrol altına alınması gereken yerlerin başında gelen bu bölgeler "tehlikeli" olarak kodlanmakta, saldırıların hedefi haline getirilmektedir. Bu gün ise devletin en önemli saldırı aracı haline gelen yozlaştırma politikaları bu bölgelerde sistemli bir şekilde işletilmektedir.

Kelime anlamı "yabancılaşma" olan yozlaşma; apolitikleşme, çeteleşme, özden kopma vb. birçok noktaya denk gelirken temel noktası ise sisteme karşı örgütsüz durma, devrimci saflarda yer almama anlamına gelmektedir. Devlet bu politikalarla uyuşturucu kullanımı ve madde bağımlılığını polis eliyle geliştirmekte, işsizliğin ve geleceksizliğin kısılacında bulunan halk gençliğini "kolay para kazanma" hayaliyle çeteleşme bataklığına çekmekte, fuhuş, hırsızlık, alkol ve kumar bu bölgelerde yaşayanların günlük yaşamının parçası haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Sınıf mücadelesinin gittikçe yükseldiği, isyanların dalga dalga yayıldığı bu süreçte misyonumuzu kavramak, halk gençliğinin bulunduğu durumu ve egemenlerin saldırılarını tahlil edip ona göre politik hat çizmek ve özellikle bu bölgelerde yoğunlaşarak devletin politikalarını boşa düşürmek; yürüttüğümüz mücadelenin bir

parçası ve her YDG'linin kafa yorması gereken bir mesele olmalıdır. Bu yazımızda Dersim özgülünde durumu ele alacağız.

Dersim'de de diğer bölgelerde olduğu gibi devlet iki yönlü politika izlemekte, ilk etapta kendisini örgütlemeye çalışmaktadır. Örgütlediği kesime ise örgütsüzlüğü dayatacak politikalarını gerçekleştirmektedir.

Bugün Dersim'de yoğun bir şekilde işletilen çeteleşme, esrar-uyuşturucu ve kadınların birahanelerde çalıştırılması yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır.

Feodal kültürün getirdiği otorite hakimiyeti gençlik üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. "Mahalle abiliği" gibi otorite kuranların "önderlik" misyonu oynaması gençliğin ilgisini çekmekte ve ona göre şekillenerek yozluk bataklığına girilmektedir. Bu bakıma güç gençlik için çok önemli bir etkidir. İşte burada "abi"lik adı altında çete elemanları gençliğin bu boşluğundan yararlanarak kendine çekmekte ve yaptıkları her işi marifetmiş gibi göstererek gençliğin yozlaşmasının temellerini atmaktadırlar.

Bir diğer yanıla da devlet; okul, yurt, dersane vb. araçlarla cemaatleşmeyi yaygınlaştırarak kendini örgütlemeye çalışmaktadır. Dersim üniversitesinde veya birçok devlet mekânında cemaatçilerle işin statü tarafından yararlanarak halk ve özelde gençlik üzerinde otoriteyle örgütlenmeye, kurumsallaşmaya çalışılmaktadır.

Dersim halk gençliğini yozlaştırma politikalarıyla dilinden, kültüründen, inancından, doğasından ve temel hedefi devrimcilerden koparmaya çalışan devlete karşı nasıl bir hat izlemeliyiz? Bu politikaları nasıl boşa düşüreceğiz? meselesi bizim için en önemli noktadır.

Öncelikle yapmamız gereken, konuyu örgütlülüklerimizin gündemine daha fazla sokmak ve kolektif tartışmalarla politik- pratik bir hat belirleyebilmektir. Gençlikle bağ kuracağımız etkinlikler düzenleyebilir, a/p araçlarımızı daha etkin bir biçimde kullanabiliriz. Aynı zamanda gündem yaratacak teşhir eylemleri gerçekleştirmeliyiz...

Dersim'den Bir YDG'li

Sistemin Halk Gençliğini Teslim Alma Aracı: Uyuşturucu

Ülkemizde ve dünyada burjuvazi ezilen kitleleri tahakkümü altında tutmak için kuşkusuz ki birçok yol ve yöneteme başvurmuştur. Bunun başında iktidarını korumak için daimi olarak zor kullanmaya ihtiyacı vardır. Sistemin askeri, polisi, yargısı, dini hepsi bu amaca hizmet etmektedir. Burjuvazinin kullandığı yöntemlerin başında bunlarla beraber birçok araç da geliştirmiştir. Bu araçlar halk gençliğini kontrol altında tutmak için gençliğe uygulanan saldırılardır.

Üretim araçlarını elinde bulunduran burjuvazi kuşkusuz kendi kültürünü de yaratarak halk gençliğine empoze etmektedir. Yozlaşmış kültürle birlikte gençliği pasifisize ederek halk gençliğinin öfkesini kendisine değil de düzen içi kulvarlara çekmektedir. Halk gençliğini devrimci mücadeleden uzak tutmak için ve sistemin sınırlarına hapsedmek için her türlü oyunu devreye sokmuştur. Gençliği düzen içerisinde alternatifsiz bırakmaya çalışmıştır. Bunu da kader olgusuyla, içkiyle, kumarla, yoz ilişkilerle, uyuşturucuyla tahkim ettirmiştir. İşçi cinayetlerine işin fitratında var denilerek meşrulaştırılmıştır. İnsanlar sorunlarını ya dua ederek ya da alkol ve uyuşturucu kullanarak çözmeye itilmiştir.

1980 yıllarından sonra devrimci mücadelenin taktiksel olarak yenilgiye uğramasından sonra sistem halka dönük saldırılarına yeni boyutlar kazandırmıştır. Devlet, devrimcilerin faaliyetinin yoğun olduğu mahallelere arabesk kültürü yayarak, uyuşturucu kullanımını teşvik ederek saldırmıştır. Birçoğumuz uyuşturucu trafiğinin bizzat polis tarafından gerçekleştirildiğini biliyoruz. Aslında sistemin halka dönük birçok saldırısını da burada yazabiliriz ama bu yazıya sığacağı düşünmüyoruz. Anlatmaya kalksak kapital' in sayfalarından daha fazla sayfa gerektiğini düşünüyoruz. Burjuvazinin saldırılarının etkin ve önemi yüksek noktada duran uyuşturucu argümanından bahsedeceğiz.

En başta uyuşturucunun tanımını yapmak gerekiyor. Uyuşturucuyu DSÖ şöyle tanımlamaktadır: Yaşayan organizmaya alındığında, organizmanın bir ya da birden çok işlevini değiştirebilen herhangi bir uyuşturucu maddedir.

Tanımlamadan bile durumun ne kadar vahim olduğunu görebiliriz. Vücut üzerinde kalıcı etkileri bulunan

ve kısa zamanda ölüme sebep olan bir madde aslında. Yüksek derecede bağımlılık yaparak insanı köleleştirmektedir. Vücuda girdiğinde ruhsal, davranışsal, bedensel değişikliğe neden olabilmektedir. Uyuşturucu maddeler doğal veya sentetik olabilir. Esrar, kokain, morfin, bonzai gibi birçok çeşide sahiptir. Özellikle son günlerde sıkça gündeme gelen bonzai üzerinde durmak istiyoruz. Birçok gencin ölüm sebebi olan bonzai zorunlu olarak burjuva-feodal medyanın da gündeminden düşmedi. Birçok noktadan tartışıldı, ailelere dikkatli olunması çağrısı yapıldı ama sorunun esas kaynağı es geçildi. Sorunları yüzeysel değerlendirip, düzen içi kurtuluş reçeteleri sunuldu. Burjuva-feodal medya da aynı amaca hizmet edecek manşetler attı.

Medya güya devletin uyuşturucu ile amansız mücadele ettiğini, binlerce polisin katıldığı uyuşturucuya karşı yapılan operasyonları servis edip durdu. Operasyonların sonucunun boş kaldığını hepimiz biliyoruz. Devlet sadece kendi denetiminden çıkmış çetelere ayar vermek için bu operasyonları yaptığını biliyoruz. Altında yatan şey ise uyuşturucuya karşı verilen mücadele değil bir pazar sorunudur. Uyuşturucu satılacaksa bunu devletin gözetimi altında yapmak gerekiyor. Örneğin son zamanlarda sıkça gündeme gelen Gülsuyu'nda çeteler rahatlıkla uyuşturucu satabilmekte. Öyle ki okul önlerinde uyuşturucu tezgâhları kurulmakta. Okul güvenliğini sağlamak için görevlendirilen polisler ise uyuşturucu satanların güvenliğini almakta.

Devrimci kültüre yakın olan Gülsuyu'nun yapısını bozmak için polisle işbirliği içerisinde devrimcilere saldıranlar geçen yıl çetelere karşı yapılan bir eylemde Hasan Ferit Gedik'i katletmişlerdir. Onun katillerinin hâlâ aramızda olması ise devletle uyuşturucu çetelerinin arasındaki güçlü bağı göstermektedir.

Uyuşturucu meselesinin aslında bir sistem sorunu olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Sistemin yozlaşmış kültürünü ortadan kaldırmadığımız sürece sorunlar yaşanmaya devam edecek. Uyuşturucuya karşı, köhnemiş kültüre karşı tüm halk gençliğini Yeni Demokrat Gençlik saflarında yeni demokrasi mücadelesi yürütmeye davet ediyoruz.

İzmir'den bir YDG'li

Türlü Türlü Maddelerle Yeni YÖK Yasa Tasarısı

Sonuç olarak tüm bu tasarı, neo-liberal ekonomik dönüşüm eğitimin özelleştirilmesinden yarasına, bilgi ve bilimin metalaşmasından, çalışma koşullarının esnek ve güvencesizleştirilmesine kadar olan geniş bir yelpaze sunmaktadır bizlere. Kısacası YÖK'ün amacı, sermayenin yeni ihtiyaçları ile birlikte kapitalizmin çıkarları doğrultusunda eğitimi yeniden dizayn etmektir.

Bugünkü hükümetin sürekli gündeme getirdiği yeni YÖK yasası, içerisinde “olağanüstü” yetkiler barındıran değişikliklerle tekrardan önümüze çıkıyor. Öğrencilere yönelik tasarıların dışında ayrıca TIP Fakülteleri için Sağlık YÖK’ü gibi hareket edecek olan Türkiye Sağlık Enstitüleri Başkanlığı kurulması öngörülüyor. Şimdi YÖK ve beraberinde Sağlık Bakanlığı’na çok geniş yetkiler veren tasarı maddelerini açalım.

Baş Belası Mütevelli Heyeti

Burada devlet tüm her şeyi elinin altına alarak denetleme ve yön verme derdinde olup özellikle mali işleri kontrolü altına alma amacındadır. Mali borçlar kapatma sebebi haline getirilip vakıf üniversiteleri özellikle de cemaatin vakıf üniversitelerini hedefi haline getirme çabasında olan hükümet, nerde ne işine gelirse ona göre tasarılar üretmektedir. Devlet, akademisyenler üzerinde de tam denetim sağlama derdindedir. Ayrıca üniversite yönetiminde, akademisyenlerin, öğrencilerin söz sahibi olmasını gündeme bile getirmeyen hükümet kendilerinin belirledikleri mütevelli heyetiyle resmi olarak tüm bunların önünü kesme düşüncesindedir.

Üniversiteden atılma ve zamanında mezun olmayana harç cezası

Tasarıda yer alan maddeye göre: “Her dönem için kayıt yaptırıp yaptırmadığına bakılmaksızın; öğrenim süresi 2 yıl olan ön lisans programları 4 yılda, öğrenim süresi 4 yıl olan lisans programları 7 yılda, öğrenim süresi 5 yıl olan lisans programlarını 8 yılda, öğrenim süresi 6 yıl olan lisans programlarını 9 yılda tamamlamak zorunda. Bu süreler içerisinde diploma alamayan öğrenciler okuldan atılacak”. Bununla birlikte hazırlık sınıflarına da sınırlama getiriliyor. Buna göre “Hazırlık okuyanlar, en fazla 2 yıl öğrenim görebilecek. 2 yılın sonunda hazırlığı geçemeyen olursa, ilişkisi kesilecek” maddelerinin yer alması kazanılmış olan eğitim hakkının bir çırpıda elden alınması, engellenmesi demektir. Gençliğin üniversitelerden atılarak kendi hakkını savunabilecek en önemli alandan bağlantısı kesilmektedir. Sonuç olarak okuldan atılan öğrenci iş hayatında zor iş bulabilecek ya da bulamayacak. Bu durum da gençliği düşük ücret ve insanlık dışı şartlarda çalışmaya daha fazla mahkum ederek, sınıfsal bariyerler genişletilecektir.

Harç cezası mevzuunda öğrenci, belirlenen yılların dışında uzattıkları derslerin kredileri başına ödeyecekleri harç miktarları bir önceki sene ödediği oranın üstüne ek olarak yüzde 50 fazlasını ödemekle karşı karşıya kalıyor. Bu tavır soygunculuktan başka bir şeyi göstermiyor bizlere.

Ünvan verme yetkisi YÖK’e

Doçentlik unvanını verme yetkisi Üniversiteler Arası Kurul’dan YÖK’e devrediliyor. Bahsi geçen “bağımsız kurul” yetkilerini YÖK’e bırakması üniversiteler üzerindeki merkeziyetçi yapının tek elden güdümlü bir şekilde daha rahat ilerletilebilmesinin yolunu açmaktadır. Demokrat, muhalif olan akademisyenlerin doçent ve profesör olmalarının önünün kesilmesi ve akademisyenlerin hükümeti

eleştiremez hale getirilmesi içinde atılan bir adımdır.

Hem devlet hem özel üniversitelerde görev kısıtlaması

Devlet üniversitelerinde görevli öğretim görevlilerinin vakıf üniversitelerinde görevlendirilmesi kısıtlanacak. Bunun arkasındaki sebep öğretim görevlisi açığına yeni görevlendirmeler ile gidermekte yatıyor. Bu ilk bakışta istihdam sağlayacakmış gibi gözükse de yeni öğretim görevlilerini piyasanın kısılcacında düşük ücretler altında çalıştırılacağı sinyali vermektedir.

Bilimsel araştırma alanlarını YÖK belirleyecek

Bilginin ve bilimin metalaştırıldığı bu dönemlerde bilimsel araştırma adı altında piyasa ve sermaye çıkarlarını güden, sistemin krizlerini çözebilecek, sermaye birikiminin aktarılacağı ve kâr güdüsünün daha da körükleneceği çalışmalara yönelim YÖK tarafından öğrenci ve öğretim görevlisinin sömürülmesi yolu ile gerçekleştirileceğinin yolu bir kez daha açılmaktadır.

Sağlık'ın YÖK'ü: Sağlık Bakanlığı

Sağlık Bakanlığı'na bağlı Türkiye Sağlık Bilimleri Enstitüsü kurulması da yapılan yasa değişiklikleriyle hayata geçirilmeye çalışılıyor. Kurulması istenilen enstitü, tüm tıp fakültelerini bünyesinde toplayarak tıp disiplinin üzerine YÖK'ün izdüşümü olan yeni bir yapının getirilmesi planlanıyor. Türkiye Sağlık Bilimleri Enstitüsü'nün mütevelli heyeti, Sağlık Bakanı, Sağlık Bakanlığı Müsteşarı, Rektör, Bakanın seçeceği bir üye ile YÖK tarafından seçilen bir profesör olmak üzere toplam 5 üyeden oluşacak. Tasarıya göre mütevelli heyetinin başkanı ise Sağlık Bakanı olacak.

Yani asıl söz sahibi olacak olan isim ise Sağlık Bakanı olarak öngörülmektedir. Yönetimde söz sahibi olma konusunda karşımıza çıkan problemlerin aynısını burada da görmekteyiz. Genel olarak YÖK'ün üniversiteler ve bileşenleri üzerindeki tahakkümü gözler önüne serilmiştir.

Üniversite hastanelerinde performans uygulamalarına varan yolun başlangıcı, 1970'li yılların sonlarında ortaya çıkan sosyal politika tercihlerindeki değişimlere ve bu tercihlerin sonucu olan neoliberal politikalara uzanmaktadır. Devletin, eğitim ve sağlık

gibi temel hizmetlerden “elini çekmesine” dayalı bu politikalar, söz konusu alanlarda kaçınılmaz özelleştirmeleri beraberinde getirmiştir.

Hastalıkların toplumsal nedenlerinin üzerini örten, hastalık ve sağlığın korunmasında bireysel sorumluluğu öne çıkaran, bireyi öncelikle tüketici sayan neo-liberal değerler dizisinde sağlık bakımı “mal”, sağlık kuruluşları da doğal olarak “işletme” olarak görülmektedir. Bu anlayışın uygulamaları sonucunda ise girişimci, **şirketleşmiş tıp** ortaya çıkmıştır.

Tıp eğitiminde beceri kazandırmaya ayrılan süre, hasta başı eğitim süresi, asistanların teorik eğitimine ayrılan süre, sürekli tıp eğitimine katılma ve literatür okumaya ayrılan süre azalmıştır. Tıp fakültelerinin varlık nedeni öncelikle hekim ve uzman hekim yetiştirmek, bilgi üretmektir. Bunu yaparken de temel bilimlerin hem eğitim hem de araştırmada tartışılmaz bir yeri vardır.

Sonuç olarak tüm bu tasarı, neo-liberal ekonomik dönüşüm eğitimin özelleştirilmesinden yasasına, bilgi ve bilimin metalaşmasından, çalışma koşullarının esnek ve güvencesizleştirilmesine kadar olan geniş bir yelpaze sunmaktadır bizlere. Kısacası YÖK'ün amacı güçlenen sermaye ile birlikte kapitalizmin çıkarları doğrultusunda gerekli eğitim ve bilimsel özerklikten uzak, üniversitelerin sermayenin yararını gözetken bu yanı sıra yönetici konumunu bırakmayan ve üniversiteler üzerinde kapitalizmin kendini yeniden üretmesini sağlamaktır.

Devlet burada kendi çıkarları doğrultusunda esas olarak öğrenci gençliği hedef almaktadır. Kendi geleceğimizi devletin ellerine vermeyip, geleceğimiz için mücadele etmeli, haklarımızı savunmalıyız.

*Bombalar Yağarken
Aynı İklimi Yaşar Yüreğimiz,
Yaktığımız Ağıtlarla Büyür Bebelerimiz...*

Bombalar yağarken aynı iklimi yaşar yüreğimiz, Yaktığımız ağıtlarla büyür bebelerimiz...

TC'nin erkek egemen iktidarı kadın bedeni üzerinden geliştirdiği politikalar ve söylemlerle birlikte Türkiye'de günde beş kadının katledilmesini, yüzlerce kadının tacize, tecavüze uğramasını toplum karşısında normalleştirmektedir. Her ağızlarını açtıklarında kadın kimliğini yok sayan, kadınların kaç çocuk yapacaklarından, kürtaj olup olmamasına, kahkaha atıp atmaya çağının kararını veren eril zihniyet kadını namus kavramıyla özdeşleştirerek, namus adına kadına yöneltilen saldırılara göz yummaktadır.

Aynı zihniyetle IŞİD çetesi bugün Ortadoğu'da katliam yaparak kadınlara yönelik kitlesel kıyımlar gerçekleştirmektedir.

Emperyalist savaşların hüküm sürdüğü topraklarda işgaller devam ederken, kadınlara yönelik saldırılar da savaşın bir politikası olarak ayyuka çıkmaktadır. Kadınları birer cinsel meta olarak gören zihniyet kadınların bedenini bu savaşlarda ganimet olarak işgalcilere "sunmaktadır".

Binlerce yıldır Ortadoğu'da yaşayan halkların inancını, kültürünü yok sayan mezhepçilik, ırkçılık yaparak halklara karşı savaş açan eli kanlı IŞİD çetesi Kürtlere, Alevilere, Hıristiyanlara, Türkmenlere, Êzidilere yönelik katliamlar yaparken, savaşın en ağır bedelini kadınlara ödetmektedir. Ortadoğu'yu kana boğan IŞİD çetesi savaşın öteki yüzünde de kadın katliamına devam etmektedir. Kadınlara yönelik fetvalar vere-

rek, recm cezaları uygulayarak kadın kimliğine yönelik saldırıları büyüten IŞİD çetesi, ele geçirdiği yerlerde kadınları kaçırıyor, tecavüz ediyor, kadın sünneti için fetvalar verip, köle pazarları kurarak kadınları satıyor.

IŞİD katliamlarına devam ederken kadın kimliğini itibarsızlaştırma yolunda kadınların bedeni üzerinden yürüttüğü sistemli saldırılarla kadınların bedenini savaşa meydanına dönüştürmektedir. Kadınlar, bedenleri üzerinden yapılan saldırılar karşısında ağır travmalar yaşamakta, intihar etmekte. Kadınlar aynı zamanda da kurtuluşları için göç yolunda çocuklarıyla birlikte yaşam savaşını sürdürüyorlar.

Ortadoğu'da ezilen halkların üzerine bombalar yağdıran, hamile kadınların karınlarını kesecek kadar vahşileşen IŞİD, katliamlarına devam ederken yaşananlar karşısında üç maymunu oynayarak sessizliğini koruyanlar, bu vahşete ortak olmaktadır.

Halklara yaşatılan bu katliam karşısında yaratılan sessizliği çığlığa dönüştürmek, kırma uğrayan kadınların isyan seslerini haykırmak ve en önemlisi erkek egemen sistemin kadın bedeni üzerinden yürüttüğü savaşa son vermek için Şengal'den Maxmur'a, Gazze'den Rojova'ya direnişi büyüten kadınların mücadelesini yükseltmeliyiz.

IŞİD'in saldırılarından kurtularak Şengal'e sığınan kadınlar çocukları için yaşamda kalma mücadelesi vermekte iken Şengal'de yaşadıkları tüm zorluklar karşısında yılmadan, direnişi büyütmeyle devam eden kadınların mücadele azmi Ortadoğu'da savaş esiri olan kadınların isyanına bir umuttur.

Ortadoğu'da yaşanan katliamlarda tıpkı işgal edilen topraklar gibi bedenleri yağma ve talan edilen kadınların isyanına ekran başlarından değil, mücadelenin içerisinde (aktif olarak), erkek egemen zihniyete savaş açtığımız mevzilerde, yer alarak ses olacağız. IŞİD çetesinin kadınlara yönelik vahşice saldırıları karşısında direnen kadınların sesini bir arada yükselteceğimiz mücadeleyle var edeceğiz. Êzidi kadınların Şengal'de verdikleri onurlu direnişi kadın mücadelemizde sokaklardan kampüslere, zindanlardan dağlara isyanı kuşandığımız, erkek egemenliğine karşı yürüttüğümüz savaşımızda büyüteceğiz.

İzmir'den Bir YDG'li

Ortadoğu'nun Kadim Halkı Êzidiler ve 74. Ferman

“Şengal çetin, zahmetli, sarp ve dünyadan uzak bir yerd. Her tarafı yüksek kayalar, derin vadileriyle sarılmıştı. Ortalık yemyeşildi, her tarafı pınarlarla, sularla kayınıyordu. Tayr ü tuyur ve yabani hayvanlar pek boldu, ama pek az insan vardı. Şengal huzurlu bir yerd ama her zaman korkulu, her zaman sis ve duman kaplıydı.

Orda yaşayan insanlar Kürt tü ama Müslüman değildi. Yalçın dağların kızları ve oğulları, doğanın aslan ve kaplanları Ezidilerdi onlar.”(Mehmed Uzun, Abdal’ın Bir Günü kitabından alıntı.)

Yıllar öncesinden Mehmed Uzun böyle bahsetmişti Ezidi halkından. Geriye kalan sadece Êzidi halkının korkusuydu. İnançlarından kaynaklı sürekli katliamlara maruz kalmış bir halktır Êzidiler. Tarih boyunca katliamlara maruz kalmış ve sürekli yerlerinden göç ettirilmişlerdir. İnançlarından kaynaklı sürekli katliamlara maruz kalmış ve sürekli yerlerinden göç ettirilmişlerdir. İran ve Mezopotamya da yaşamış Ortadoğu'nun en kadim halklarından biridir. Kökenleri 4 bin yıl öncesine dayanmaktadır. Ezidi kelimesi bu dinin tanrısı ‘Azda’ kelimesinden türettiği söylenmektedir. Ezidiler tanrıya inanmakla beraber kutsal saydıkları ‘Melek Tavus’ a büyük önem vermektedirler. Tanrı’yı sadece dünyayı yaratan olarak görürler. Melek Tavus ise sürdürücüsü konumundadır. Bu özelliğini insan karşısında baş eğmediği ve asil olduğu için Tanrı tarafından bahşedildiğine inanılır. İyilik ve kötülüğün kaynağı olarak Melek Tavus’ u görürler. Tanrı iyiliğin kaynağı olduğundan ona ibadet etmezler. Onun yerine Melek Tavus’ a ibadet ederler. Öldükten sonra hesap verilecek bir yerin olmadığını ve insanın yaşayışına göre dünya cennet veya cehennem olabilir. Bu yönüyle de materyalizme yakın bir inanıştır.

Ezidiler tek tanrılı inanca sahiptirler. Ancak doğuştan Ezidi olunabiliyor. Ayrıca Êzidiler sadece kendi içlerinde evlenebiliyorlar. Farklı bir inançtan evlenilirse

inançın bozulacağına ve kirleneceğine inanılır. Ayrıca evlenseler dahi aforoz edilerek dinden çıkarılırlar.

Êzidilerin birçok dini pratiği bulunuyor. Günde beş kez Melek Tavus’ a dua ederler. Kibleleri güneştir. Kiblelerinin güneş olmasının nedeni Melek Tavus’un ışık saçtığından kaynaklıdır. Işık onlar da kutsaldır. Bu nedenle en büyük ışık kaynağı olan güneşe dönerek ibadet ederler.

Hac ibadeti de inançlarının kurallarındandır. Her yıl Laleş Vadisi’nde bulunan Şeyh Adi’nin mezarını ziyaret ederek bu görevi yerine getirirler. Şeyh Adi, Êzidilerin çok saygı duyduğu bir yol göstericidir. Kendini iyiliğe ve doğruluğa adanmıştır. Ve onlara yol gösterdiğini savunmaktadırlar.

Êzidiler tarih boyunca inançları yüzünden birçok katliam fermanlarına maruz kalmıştır. Bu sayının 73 olduğunu söylersek de durumun ne kadar vahim olduğuna kanaat getirmiş oluruz. Tarih boyunca birçok devlet tarafından 73 kez katliama maruz bırakılmışlardır. Bu durumun birçok nedenini sıralayabiliriz. En başında ezen ulus inançlarının diğer görece az sayılı inançları yok etme ve kendi dinine bağlama meselesidir. Yıllarca din adı altında cihatlar, seferler yapılmış, birçok insan katledilmiştir.

Yüzeysel olarak baktığımızda esas nedeni din olarak görünse de gerçekte var olan ekonomik çıkarlardan başka bir şey değildir. Ezidilerin bu kadar katledilme sebeplerinden tali olan meseleler de vardır. Bunlardan biri şeytana taptıkları gibi suçlamalardır. Ezidilerin inandıkları Melek Tavus diğer dinler tarafından şeytana benzetilmekte ve katliama zemin hazırlamaktadır. Ayrıca Yezidilik’le de özdeşleştirilmek istenmiştir. Böylelikle ölüme mahkûm edilmiş bir halk olarak anılmışlardır.

En son kendini cihatçı olarak adlandıran terör örgütü, halk düşmanı IŞİD çetesi tarafından katliama ma-

ruz bırakılmışlardır. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda faaliyet yürüten bu çete kendine din maskesi takıp halklara kan kusturmaktadır. Filistin halkına yönelik katliamlara ses etmeyen bu çete mazlum halklara saldırmaktadır. Öyle ki İsrail için “*fitneye karışmadı o yüzden vurmuyoruz*” açıklamalarını bile yapmaktadır. Bunun yanında ezilen Filistin halkının bayrağını yakmaktadır.

TC'nin Ortadoğu Hamiliği: Salvoculuk

Tüm bu gelişmelere bakarsak IŞİD'in rolünün ne olduğunu anlamış oluruz. Suriye Kürdistan'ında yaşanan gelişmelere paralel olarak sahneye çıkarılan bu çete Kürt Ulusu'nun kazanımlarını yaşanan devrim sürecini boğmak istemektedir. Katar ve TC tarafından semirtilen bu örgüt güçlenerek saldırılara devam etmiş ama her seferinde hüsrana uğramıştır. TC bölgede hâkim olma ve Kürt karşıtlığı üzerine geliştirmiş olduğu bu ittifak kuşkusuz ki halkların mücadelesi ile son bulacaktır. Emperyalistler tarafından destekli bu çete emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hareket etmektedir. IŞİD, Şii İslam çizgisini alt edip ehlileşirmek istemektedir.

Suriye'de yaşanan savaşta bir sonuç çıkmaması ve Esad'ın görece güçlenmesi emperyalistlere yeni planlar yapmasına neden oldu. Çete stratejik bir hamle yaparak Musul'u ele geçirdi. Bölgedeki kukla yönetim direniş bile sergilemeden teslim bayrağını

çekti. IŞİD'in Musul'u ele geçirmesiyle başlayan süreçte tamda TC ile işbirliğini kanıtlarcasına Türkiye'ye giden petrol boru hattından petrol akmaya başladı. Kuşkusuz ki işbirliği olduğunu bilmemize rağmen IŞİD ile kurulan ilişkinin bu kadar açıktan yapılması bilinçleri berraklaştırmıştır. Geçen süreçte her ne kadar çete ve beslemeleri tarafından karşılıklı tehditler savrulsa da bunun basit salvolar silsilesi olduğu bilinmelidir. Çeteye karşı verilen mücadelenin esas kaynağını oluşturan YPG güçleri ve Kürt ulusunun azimli mücadelesi sonucunda sessiz kalmamak için yapılan taktiklerdi. Daha IŞİD'e terör örgütü diyemeyenlerden böyle bir şey beklemek saçma olurdu.

Azınlık İnanç ve Milliyetlere Saldırı: IŞİD

Bölgeyi ele geçirmesiyle azınlıkta olan inanç ve milliyetlere IŞİD'in saldırıları sistematik olarak devam etti. Bunlardan bir tanesi ise Êzidi halkı. IŞİD'in Şengal'e girmesiyle başlayan katliam ciddi boyutlara ulaştı. Binlerce Êzidi katledildi. Binlercesi ise yerlerinden göç ettirildi. Şengal Dağı'na sığınmak zorunda kalan halk açlık susuzlukla baş başa bırakıldı. Ve bir kez daha insanlık dramı yaşandı. Yüzlerce çocuk susuzluktan yaşamını yitirdi. Binlerce kadın çete tarafından kaçırılarak tecavüze maruz bırakıldı. TC' de adeta IŞİD'in yaptığı katliamı devam ettirecek çocukların pasaportu olmadığı için sınırdan geçişe izin vermemiş, geçenlere ise gaz bombalarıyla saldırmıştır. 80 yıllık faşist gelenek sonuçta. Yaptığı kendi içinde gayet tutarlıdır.

Bölgedeki peşmerge güçleri biz sizi savunuruz deyip halktan silahları alıp, IŞİD geldiğinde ise en önce onlar kaçmışlardır. Bölge halkının anlatımı hep bu yöndedir. Rojava Kürtleri için hendek kazan Barzani'nin böyle yapması anlaşılabilir. Uşaklığı kutsal görev olarak yerine getirmeye devam etmektedir. Bölgeyi savunan tek güç yine Kürt Ulusal Hareketi'dir. Katliamdan kaçan Ezidi halkı her ne kadar kurtulsalar da yaşadıkları insani dram hala devam etmekte. Bu süreçte dayanışma ağını güçlendirip halkların kardeşliği sloganını rehber edinmeliyiz. Saldırıların durması için seferber olup emperyalizmi Ortadoğu'dan def edelim.

İzmir'den Bir YDG'li

Ortadoğu'da Emperyalizm Kısıkcı ve İŞİD

Yıllardır süre gelen savaşların adresi olan, jeopolitik konumunun ve yeraltı zenginliğinin önemiyle emperyalistlerin baktıkça iştahını kabartan, ağzını sulandıran coğrafyanın adıdır Ortadoğu.

Kitleler nezdinde Ortadoğu'da yaşanan savaşların nedenleri tüm çıplaklığıyla bilinmez aslında. İsrail'in Filistin ile olan savaş nedenlerini, Filistin halkına yönelik katliamların nedenini, Gazze'ye düşen bombanın nedenini, Filistinli çocuğun tanka taş atma nedenini düşündüğümüz fakat cevabını bulmakta zorlandığımız sorulardır. 2002'de ABD'nin Irak'a yaptığı sözde "Özgürlük Operasyonunun" nedenini, operasyondan sonra Irak'ta yaşanan toplu katliamların nedenini tüm gerçekliğiyle bilmeyip, aklımızın da "yetemeyeceği" nedenler olarak düşündük.

Ortadoğu hep "kapalı kutu" olarak bilindi günümüze kadar. Kitlelere sadece Ortadoğu "savaş bölgesi, en kanlı, en acımasız katliamların, çocuk kıyımlarının, barbarlığın, kadınlara tecavüzün yaşandığı" bir bölge olarak servis edildi burjuva medya tarafından. Asıl sebep hep belliydi; emperyalizm ve onun kirli oyunları.

Emperyalist devletler Ortadoğu'da kendi çıkarlarını zedeleyecek, petrol rezervlerinden faydalanmalarına engel olacak bir tehditle karşılaştıklarında müdahale edecekleri aşikârdır. Bugün de Tunus, Libya, Mısır, Suriye, Irak gibi Ortadoğu ülkelerinde yaşanan durumda bunun göstergesidir. Bunun içindir ki kendi güdülerinden çıkmasını istemedikleri örgütlenmelere (El Nusra, Hizbullah vs.) olan koşulsuz destekleri. Şimdi ise Ortadoğu'da kendi elleriyle daha eli kanlı, daha vahşi, daha acımasız bir örgüt yarattılar. Suriye Kürdistanı'nda direnişin büyümesini bir tehdit gören, Irak'taki petrol hâkimiyetini güvence altına almak isteyen ABD'nin, buraları korumak için bu sefer doğrudan değil de dolaylı olarak bölgeyi hegemonyası altına sokmak istiyor. Bunun içinde Ortadoğu'da kendilerinin de besleyip büyüttükleri, ülkemizde de AKP'nin tırlarla silah, mühimmatlar göndererek desteklediği İŞİD (Irak-Şam İslam Devleti) adında eli kanlı bir terör örgütü büyütüldü.

Kana susamış emperyalistler kendilerini dışarıda tu-

tup, taşeron olarak da İŞİD çetesini kullanarak Ortadoğu'da mezhep savaşları yaratıp, emperyalist çıkarlar için katliam yapmaya devam ediyorlar. Bunu yaparken de TC gibi devletleri doğrudan bu savaşların destekçisi ve bu yükün omuzlayıcıları olarak kullanıyorlar.

Emperyalistlerin desteğini arkasına alarak Ortadoğu'da güç olma yolunda önüne hedefler koyan TC'nin, bugün Suriye'de kendisine ayak bağı olan Esad'a karşı İŞİD çetesine olan yardımseverliği çıkar ortaklığından gelmektedir. Tırlarla silah gönderecek, sınır kapılarını İŞİD'e sonuna kadar açarak TC devleti, desteğini her geçen gün büyütmesi aralarındaki ilişkinin boyutunu bizlere göstermektedir.

İŞİD'e terörist diyemeyen AKP'nin 14 yaşında "terörist" ilan ettiği Berkin'in annesini miting alanlarında yuhallattığı günleri de unutmamak.

Tüm bu yardımlar karşısında İŞİD'in de Musul'u ele geçirdikten sonra Türkiye'ye petrol akışının sağlanması tesadüf olmadığı gibi şaşırılacak da bir olay değildir.

Sözde 'İslamcı' görünen aynı zamanda Müslümanları da katleden İŞİD çetesi Şengal'de Êzidileri, Kerkük'te Alevileri, Hristiyanları katletmektedir. Rojava'da yükselen Kürt Ulusal mücadelesinin önünü kesmeleri, bölgede yaşayan mazlum halklara katliam yapmaları, Êzidili kadınları köle pazarları kurarak satmaları İŞİD'in halklar üzerinde uyguladığı zulmü gözler önüne sermektedir.

Bizler biliyoruz ki direnen halklar İŞİD çetesinin zulmüne karşı direnişi büyütüp emperyalistlerin çıkarıcı politikalarını bu mücadeleyle boşa düşüreceklerdir.

Bizler içinde Şengal'de, Rojava'da büyüyen direnişte daima ezilenlerin yanında olup, bu mücadelenin omuzlayıcısı olmak önemlidir.

Ortadoğu'da yaşanan savaşa dur demek için, Ezidilere, Kürtlere, Türkmenlere ses olabilmek için halkların kardeşliğine olan inancımızla bir kez daha haykıracağız!

HER YER İNTİFADA, HER YER SERHİLDANDIR!

Ankara'dan Bir YDG'li

Tarihin Tekrarlanması; Azınlık Olanlara Saldırı

Yakın zamanda Antep'te gerçekleşen linç girişimi Türkiye tarihini yeniden tekrarlattı. Antep'te yaşayan Suriyeli göçmen ailenin ev sahiplerini öldürmelerinin ardından gelişen olaylarda sokağa inen yüzlerce eli sopalı ve satırlı gruplar, sokakta gördükleri Suriyelilere saldırarak; başta 10 kişiyi yaralayıp birçok ev, araba ve iş yerini yağmaladı.

Suriye'de 2011'den bu yana yaşanan iç savaşta 1.5 milyon Suriyeli evlerinden göç ederek Türkiye'ye geçiş yapmıştır. Suriye'deki savaşta evlerinden olan yüzbinlerce Suriyeli şuan Türkiye'de insani koşulların en altında yaşamaktadır. Türkiye'ye kontrolsüz bir biçimde göç eden Suriyelilerin %35'i (200 binden fazla) AKP hükümetinin kurduğu kamplarda, kalan büyük çoğunluk ise metropol şehirlerle birlikte, Antep, Urfa, Antakya, Adana, Mersin gibi illerde kalmaktadır.

Kamp alanlarındaki yaşam şartlarından kaçan Suriyeliler, şehirlerde daha kötü koşullara maruz kalarak tam anlamıyla yağmurdan kaçıp doluya tutulmuşlardır. Birçok örnekten sadece bir tanesi olan İstanbul Bayrampaşa'da Suriyelilerin çadırları belediyenin zabıtalı tarafından yakılarak alandan zorla çıkarılmıştır.

Şehirlerde iş bulamayan göçmenler buldukları yerlerde fuhuşa, uyuşturucuya, hırsızlığa itiliyor. Göçmenlerin bir yerlerde iş bulduklarında ise iş yerleri ve fabrikalar tarafından kayıt dışı çalıştırılarak ucuz iş gücü oluyorlar. Ayrıca göç ettikleri bölgelerde mülk sahipleri tarafından evler ve iş yerlerinin fiyatları fahiş oranda arttırılarak başta Suriyeliler olmak üzere yerli halkta mağdur olmaktadır.

Karşılıklı olarak gerçekleşen bu mağduriyet iki tarafı da olumsuz etkilemektedir. Suriyelilerin buldukları bölgelerde yerli halk tarafından gerçekleştirilen taciz, saldırı ve linçlerin altında ekonomik kaygılar da önemli bir yere sahiptir.

Çünkü Suriyelilerin buldukları yerlerde ev sahipleri kira fiyatlarını yüksek oranda arttırmakta ve yerli halktan olan kiracılar için ev bulma sıkıntısı daha da artmaktadır. Aynı şekilde iş sahipleri eleman çalıştırmak için Suriyelileri tercih ederek piyasada var olan emek-ücret dengesini kendi lehine çeviriyor. Zaten var olan ucuz işçiliğin çitasının iyice düşmesi, işsiz olan yerli halkı daha fazla zorlamaktadır.

Var olan bu tablonun, devlet tarafından verilen ırkçı-şoven kültür ile yoğrulması sonucu da öfkenin yönü, Suriye halkına dönüyor. Ancak öfkemizin akacağı yön, bu soruna da kaynaklık eden kurulu düzen olmalıdır.

Bölgelerde kontrolsüz gelişen dengelerde devletin hiçbir müdahalesi olmamaktadır. Devletin, kontrolsüz gelişime karşı, bölgelerdeki toplumun suni dengesini koruması gerekirken tam tersine kutuplaşmayı arttırmaktadır.

TC henüz filizlenme aşamasında, 1915'lerden buyana kutuplaştırma politikasını ezilen kitleler nezdinde uygulayagelmıştır. Kara Eylül olarak tarihe geçen 6-7 Eylül olaylarında dönemin başında olan Demokrat Parti, halkın içinde kutuplaşma politikası işletmesi sonucu Rum ve Ermenilerin ev ve iş yerleri yağmalandı, insanlar linç edildi. TC tarihinde bu gibi örnekler ne yazık ki saymakla bitmemektedir.

Bugün ise tarih yine tekerrür ederek işlemektedir. Ülkemizde bulunan Suriyeli göçmenler üzerine linç propagandası yapılmaktadır. Sosyal medyada açılan sayfalarda halkın gerici ve milliyetçi yönlerini körükleyerek linç propagandaları örgütlenmektedir. Devlet, Suriyelilerin ve yerel halkın yaşadığı sorunlarda kendi üzerine düşen görevden çekilerek iki tarafı (her zaman azınlığa yönelik) kışkırtmaktadır.

Antep'te yaşanan son örnekte milliyetçi sloganlarla Suriyeli insanlara saldırılmış, evler arabalar yakılmıştır. Eli sopalı, satırlı gruplar rahatça dolaşarak önlerine çıkan insanlara saldırmıştır. Polis ise sadece sakin olun çağrısı yaparak müdahale etmiştir. Olayların sonrasında ise saldıranlara yönelik ne bir gözaltı ne de bir tutuklama yapıldı. Oysa ki bizler Gezi İsyanı'nda polisin müdahalelerinin ne kadar "etkili" olduğunu görmüştük!

Devlet yaşadığı bütün sıkıntılarda kendisini olaylardan sıyırmak için milliyetçiliği körüklemiştir. Bizlerin tavrı ise ülkede gelişen milliyetçi-şoven dalgayı kırmak olmalıdır. Geçmişte Ermenilere, Rumlara, Kürtlere yapılan ırkçı söylemler bugün Suriyelilere yapılmak istenmektedir. Bölgelerde yaşanan sorunların kaynağı Suriyeliler değil devletin plansızlığı ve müdahalesizliğidir.

Halkın içinde gelişen şoven dalgayı kırmak için devletin rolünü teşhir ederek, halkların kardeşliği şiarını yükseltmeliyiz.

Kocaeli'nden bir YDG'li

İNTİFADALAR ÜLKESİ FİLİSTİN

Filistin halkı 1917'deki İngiliz işgalinden beri yüzyıla yakın bir süredir direnmektedir. Direniş 97 yıldır kimi zaman azalarak kimi zaman intifadalarda daha da şiddetlenerek sürüyor. En son saldırıların yaşandığı günümüzde ezilen Filistin halkının mücadelesine bakmak bizim için bir zorunluluk haline geliyor.

İsrail'in 1948'de kurulmasıyla Filistin üzerindeki Emperyalist-Siyonist zulümde başlamış oldu. Zulmün başlamasıyla beraber Filistinlilerde çeşitli görüşlerden direniş örgütleri kurarak İsrail zulmüne karşı direnmeye başladı.

Bu direniş örgütlerinden birisi **Filistin Kurtuluş Örgütü**'dür. Türkiyeli devrimcilerinde yakından tanıdığı FKÖ 1964 yılında bünyesinde birçok direniş örgütünü barındırarak kuruldu ve Filistin direnişinin kilometre taşlarından biri oldu. Deniz Gezmiş ve Hüseyin İnan ile 68 kuşağının birçok devrimci önderi de FKÖ safalarında silahlı eğitim almış ve İsrail'e karşı mevzi başlarında çarpışmıştır.

İntifadalar..

Kelime anlamı olarak 'ayaklanma' demek olan intifada; Kürdistan serhildanlarına benzer. Filistin'in direniş tarihinde 2 büyük intifada vardır. Birinci intifada 1987'den 1993 yılına kadar sürdü. İkinci intifada veya diğer ismiyle El Aksa intifadası ise 2000 yılında başlayıp 2005 sonlarında bitmiştir.

Birinci İntifada: Mülteci kampına yapılan İsrail saldırısıyla başladı. Hızla bütün Filistin'e yayılan isyan dalgası Filistin halkını İsrail emperyalizmine karşı sokağa döktü.

Filistin halkı binlerle intifadaya katıldı. Genel grevler, İsrail'i boykot, vergi vermemek ve İsrail'e karşı barikat başlarında Molotoflarla, silahlarla kolluk kuvvetleriyle çarpışarak sürdü. İsrail ise halkın bu haklı isyanına karşı olanca vahşiliği ve kiniyle saldırdı. 6 yıllık intifada sonucunda Filistin tarafından 1000'e yakın kayıp verildi. Kayıpların büyük çoğunluğu çocuktur. Çünkü Filistinli çocuklar halkını savunmak için barikat başlarında taşlarla, sapanlarla direndi. Tıpkı Kürdistan'da taş atan çocuklar gibi Filistinli çocuk generallerde halkını savunmak için direndi ve bu uğurda şehit düştü.

İkinci İntifada ya da El Aksa İntifadası: İkinci İntifada Ariel Şalom'un Müslümanlar ve Yahudiler tarafında kutsal kabul edilen Tapınak tepesi sırasında sarf ettiği sözleri protesto eden Filistinlilerle İsrail'in kolluk kuvvetleri arasında yaşanan çatışma ile başladı. Tıpkı birinci intifada da olduğu gibi halk ikinci intifada da sokaklara döküldü. İkinci intifada 2004 yılında Yaser Arafat'ın hastalanıp ölmesiyle zayıflayarak 2005 yılında son buldu. İntifada sonunda Filistin'den 3000 İsrail'den ise

1000'e yakın kişi hayatını kaybetti.

İntifadalardan çıkaracağımız sonuç halk kitlelerinin harekete geçirildiğinde düşmanı nasıl var gücüyle kahredeceği ve yenilgiye uğratıp zafere götürebileceğini göstermesi oldu. Bu iki intifada Filistin halkının İsrail emperyalizmine karşı vermiş olduğu ulusal kurtuluş savaşlarıdır. İki intifada da halk; gerek yazılamalarla, gerek grev ve boykotlarla gerekse de Molotoflarla, varil bombalarıyla, silahlarla direnişini gerçekleştirerek bir halk ayaklanmasının nasıl olacağını gösterdi.

Gelelim bugün İsrail tarafından Filistin'e yapılan saldırılara. İsrail tarafından Filistin'e yapılan saldırıların görünen yüzü 3 İsraili gencin kaçırılıp öldürülmesi olayı. Ama kaçırılma olayını hiç bir örgüt üstlenmedi. Şayet FHKC ya da Hamas 3 İsrailiyi kaçırma niye fidye istemek dururken öldürsün? Görünen sebebin aksine gerçek sebep ise İsrail'in Filistin direnişinin güçlenmesini önlemeye çalışmasıdır.

İsrail bu saldırılarda şehri önce kuşatıp her türlü insani ve askeri yardımın şehre girmesini engelleyip, teknolojik üstünlüğüyle özellikle demir kubbe savunma sistemleri, havadan ve karadan yaptığı bombardımanlarla şehrin direnişini kırmaya çalışıyor. İsrail doğrudan kara operasyonlarına girmeye ise çekiniyor. Çünkü yapacağı kara saldırılarında çok kayıp verdi ve verecektir. Bu kadar kayıp vermesinin sebebi ise Filistin halkıyla bütünleşmiş direniş örgütlerinin silahlı mücadelede yetkinleşmesi ve özellikle açılan tünellerle İsrail saldırılarını püskürtmesi etkili olmuştur. İsrail bu saldırılar sırasında hiç bir katliamdan çekinmiyor. Emperyalistlerin yasaları tarafından bile yasaklanmasına rağmen pudra bombası kullanıyor. İnsanların evlerini yıkarak Filistin halkını evlerinden canlarından ediyor. Böylece olası bir ateşkes sonrasında Filistin'in artacak olan konut ihtiyacını karşılayamamasını ve bu sayede ekonomik bir bunalıma girmesini sağlamaya çalışıyor. Ancak başta Hamas ve FHKC olmak üzere direniş grupları kâh kendi geliştirdikleri silahlarıyla kâh da başta İran ve Lübnan'dan aldıkları silahlarla İsrail hedeflerini bombalıyor.

İsrail'in bugün yapmış olduğu saldırılar bize bir kez daha göstermiştir ki emperyalizm hiç bir zaman halkların ulusal taleplerine saygı göstermemiştir ve onları en vahşi katliamlarla, soykırımlarla bastırmaya çalışmıştır. Bunlara karşı ezilen uluslar ise Filistin'de intifada Rojava'da serhildan ruhunu kuşanarak emperyalizmin ve faşizmin bütün saldırılarına karşı var gücüyle direnmiştir/direnecektir.

Marmara Üniversitesinden Bir YDG'li

Deneyimlerimizin Işığında Görevlerimize Sarılalım!

Kadınlar olarak ayrı ve özgün bir çalışma ile köylerde yaptığımız sohbet ve etkinliklerde, Ovacık merkezde örgütlediğimiz eylemde kadınların kendilerini özne olarak görecekları ve yine kendilerini rahat ifade edebilecekleri, inisiyatif alabilecekleri alanlar yarattık.

Erkek egemen sistemin yüzyıllardır kadına vurmuş olduğu zincirlerden erk sisteme karşı her gün savaş açarak kurtulacağız. Peki, bu mücadele nasıl büyüyecek ve dünyaya geldiğimiz ilk günden beri varoluşumuza vurulan zincirleri nasıl bir mücadeleyle parçalayacağız?

Bu uzun sorunun yanıtı bir o kadar kısa ve çok uzamızda değil aslında. Sorunun esas öznesi biz genç kadınlarız. Buradan hareketle kadınların kurtuluşu yolunda yürüteceğimiz özgürlük mücadelesi kadınların bir arada yükselteceği direniş ruhu ile büyüyecek.

Uzun zamandır içimizde ve politikalarımızda yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda açığa çıkan, kadının örgütlenerek özgürleşeceği düşüncesinin yanı sıra örgütlülük içerisinde kendi varoluşumuzu tanımlayabileceğimiz, inisiyatifleşeceğimiz bir alana ihtiyaç duymaktayız.

YDG olarak emperyalizme, faşizme karşı yürütmüş olduğumuz mücadeleimizde emeği yok sayılan, kimliğine ve bedenine yönelik sistemli saldırıların hedefinde olan ezilenin ezilene kadınların sesini daha fazla yükseltmeliyiz.

Bizler kadınların kurtuluşu yolunda yükselteceğimiz mücadelede kadınlara yönelik özgün politikalar üretmek ve kadınları öz sorunları üzerinden örgütlemek için erkek egemenliğinden arındırılmış alanlarda özgün çalışmalar yürüterek bu ihtiyaca cevap olabiliriz.

Geçmiş sürecimizde yeniden oluşturduğumuz YDG Kadın Komisyonu tam da bu noktada özgün kadın çalışmalarımıza yoğunlaşacağımız, genç kadınların örgütlenmesi yolunda politikalar üreteceğimiz bir alan yaratma hedefiyle kurduk. Fakat önceki yıllara oranla genç

kadın çalışmalarımızda düzenli ve istikrarlı bir çalışma yakalayamadık. Gençlik çalışmalarımızın kampanya ile yoğunlaştığı dönemlerde kurmuş olduğumuz komisyon, pratiğimizde esas-tali ayrımına gittiğimiz ve genç kadın yüzünü “tali” de bırakmamızla sonuçlandı.

Gençlik çalışmalarımızı yürütürken kadın çalışmalarını “tali” de bırakarak oluşturmuş olduğumuz boşluğa erkek egemen zihniyetin sızacağı aşikârdır.

Tekrardan bir araya gelerek YDG’ li kadınlarla kadın komisyonu olarak eksiklerimizi ve bu eksikleri pratikte çözümlenmeye yönelik somut hedefler belirledik. Her gün yüzlerce kadının taciz-tecavüze uğrağı, emeği sömürüldüğü ya da sokak ortasında onlarcasının katledildiği bir düzende kadınların özgürleşmesi yolunda direniş yükseltme sözünü verdiğimiz mücadeleimizde kadın çalışmalarında esas-tali ayrımına gidilemeyeceğinin bir kez daha altını çizdik.

Pratiğimiz Öğretici Olacaktır!

Buradan hareketle önümüzdeki süreçte genç kadınlar olarak kendi özgün çalışma alanlarımızı yaratarak, daha fazla genç kadın kitlelerinin içerisinde yer almalıyız. Burada yürütmüş olduğumuz pratikle öğrenerek kadın mücadelesinde yetkinleşmemiz önemlidir. Tam da bu noktada yaz sürecinde yürüttüğümüz kadın çalışmasından çıkardığımız deneyimler önümüzdeki süreçteki kadın çalışmalarımızı besleyecektir.

Yaz süreciyle birlikte YDK’ nın Dersim/Ovacık’ta yürütmüş olduğu köy çalışmaları bu yıl özgün bir kadın çalışması olarak ele alındı. Bizde genç kadınlar olarak 10 günlük planlanan kadın çalışması sürecinde yer aldık. Bu süreç bizim için genç kadın çalışmalarımızda kendi gerçekliğimizle bulduğumuz ve kendimizi her günkü pratiğimizde yeniden tanımladığımız bir süreç oldu.

Kadın kitesine giderken kullandığımız dil, bizi kadınların karşısında kimi zaman öğretici kimi zaman da sorun çözücü bir konumunda bıraktı.

Bizler örgütlü ve devrimci kadınlar olarak kadınların yaşadığı sorunların hiç uzağında değil, tam da ortasındayız. Buradan hareketle kadınlarla kurduğumuz ilişkilerde

ne sadece dert dinleyen bir konumda kalmak ne de bu meselenin öğreticisi yani öğretmeni durumunda olmadığımızı tartışmalarımızda yürüttük.

Aldığımız değerlendirme toplantılarında, kadınlarla yürüttüğümüz tartışmalarda açığa çıkan bu algıyı yine pratiğimizle birlikte çözümlene yollarını denedik.

Kadınlar olarak ayrı ve özgün bir çalışma ile köylerde yaptığımız sohbet ve etkinliklerde, Ovacık merkezde örgütlediğimiz eylemde kadınların kendilerini özne olarak görecekları ve yine kendilerini rahat ifade edebilecekleri, inisiyatif alabilecekleri alanlar yarattık.

10 gün boyunca yoğunlaştığımız kadın faaliyeti ile birlikte genç kadın kimliğimizi ele almış olduğumuz bu özgün çalışmada daha iyi gözlemleyebildik.

Buradan hareketle önümüzdeki sürece yaz sürecinde

edindiğimiz deneyimlerle birlikte genç kadın çalışmalarımıza yoğunlaşmalıyız. Genç kadın çalışmalarımıza gençlik faaliyetinden ayrı özgün çalışma alanları yaratarak bu alanda istikrarlı bir çalışma yürütürsek çalışmalarımızda sürekliliği oluştururuz.

Yüzyıllık tarihte ezilen kadınların özgürlüğü için ataerkil düzeni yıkma iddiamız, devrim mücadelesi içerisinde genç kadın kadrolarımızı yetiştirerek kadın mücadelesini yükseltmemiz ile gerçekleşecektir.

Göğün yarısı kadınlar olarak, göğü tamamıyla erkek egemenliği ile kaplamayı düşünen zihniyete karşı mücadele edeceğiz. Devrim mücadelesi yolunda içimizdeki ataerkilliğe karşı yürüttüğümüz mücadeleyle birlikte, yolun diğer yarısına da kadın rengini vererek devrimi inşa edeceğiz.

“Mağdur” Olmayı Kabul Etmiyoruz, Savaşacağız!

8 Ağustos günü Çekmeköy’de boşanmak istediği eşi Yakup Kara tarafından 43 yerinden tornavida ile yaralanmasının ardından akıllarda kalan Hasret Kara’nın “Ben şiddete uğrayan kadınların yüzü olarak kalmak istemiyorum; savaşmış, başarmış bir kadın olarak hatırlanmak istiyorum” sözleri oldu. Bu sözler pek çok şey ifade ediyor.

Hasret, sözleriyle şiddete uğrayan kadınların “mağdur” sıfatından kurtulmasının; kendi gücünün farkına varıp mücadele vermesinin önemini bir kez daha ortaya koyarken aslında kadınlara çağrı yapıyor. Kadınları şiddetin her haline karşı isyan etmeye, başkaldırmaya çağırıyor.

Hasret doğduğu günden itibaren toplumsal cinsiyet rolleriyle büyütülmüş bir kadın, bizler gibi.

Babasına, abisine, sevgilisine, eşine biat etmesi gereken, bu saydıklarımızın sırasıyla hayatın belli dönemlerinde “namus”u olan, yer yer onlar tarafından şiddetin türlü hallerine maruz kalan, renklerin içerisinde kendisine pembe layık görülen bir kadın...

Özgüveni çocuk yaşlardan itibaren yerle bir edilen, dört duvar arasına hapsedilen-hapsedilmeyip sosyal yaşama karışmış olsa bile kendisine yüklenen misyonlar nedeniyle kendisi olamayan-kadın kimliğinden uzaklaştırılmak zorunda kalan bir “kadın” o. Zira toplumda “erkek gibi kadın” olduğun sürece kendini var edebilir, sosyal yaşama karışabilirsin ki o da bir dereceye kadar! Derecenin aştığın vakit kadınlık misyonların

tekrar hatırlatılır, bir adım geride durman ataerkinin medyasıyla, hukukuyla, okullarıyla “tokat gibi” yüzüne çarpar.

Hasret’in katil adayını “eşini seven koca” diyerek tanıtan, Hasret’in “iddia” larına yanıt vermesi için TV’lere çıkarılan ve

timsah gözyaşları dökmesine izin veren erkek egemen sistemin ta kendisidir. İlkokul kitaplarından başlayarak kadını mutfakta, erkeği ayaklarını uzatmış televizyon izlerken, “evine ekmek” getirirken resmeden; Külkedisi, Pamuk Prenses gibi masal kahramanlarıyla “seçen” değil “seçilen”, hep ezilen ama mutlu sonu erkek tarafından getirilen kadın anlayışını oluşturan da erkek egemen sistemdir. Erkek egemen sistemin hukuku, “haksız tahrir indirimi” uygular, Yakup Kara gibileri de bu hukuktan sonuna kadar yararlanır elbet; “kaskandım, kendimi kaybettim” diyerek kendini kurtarmaya- yaptığını meşrulaştırmaya çalışır!

Hasret’in “mağdur” sıfatını reddedip “savaşan, direnen” sıfatlarını kazanma çabası; kendisine şiddet uygulayan ve öldürmeye çalışan bir erkeğe karşı mücadelesi, aslında erkek egemen sisteme karşı mücadelesidir. Tıpkı Hasret gibi biz de “mağdur”luğu değil “savaşan-direnen” i seçiyoruz!

Bu seçim pembeyle beraber tüm renklerin biz kadınların olması için; kimsenin “karı”sı, “sevgili”si, “namus”u olarak anılmamak, sadece kadın olmak için!

İstanbul’dan Bir YDG Okuru

DAHA NİTELİKLİ KADROLAR; DAHA GÜÇLÜ BİR ÖRGÜT

Yeni Demokratik Gençlik Hareketi yaratma perspektifimiz, halk gençliğinin geleceği kazanma mücadelesinin adresi durumuna gelecek bir örgütün inşa edilmesi anlamına gelmektedir. Bugün inşa etmeye çalıştığımız örgütümüzün hedefi budur. Halk gençliğini kazanmak, örgütlemek ve militan bir hatta mücadeleye sevk etmek başlıca hedefimizdir. Bunun için kuşkusuz bunu gerçekleştirecek kadrolara ihtiyaç vardır.

Örgüt ve örgütlenme başlığı hemen her dönemde tartışacağımız, tartışmamız gereken temel sorunlardan birini oluşturuyor. Bunun başlıca nedeni, bu sorunun her dönem ve koşulda kendini yeniden üreten bir içeriğe sahip olmasındandır. Sınıf mücadelesi, ezen-ezilen çelişkisi sürdüğü müddetçe çatışma devam edecek ve bu çelişki her yeni durumda, yeni bir biçim alacaktır.

Koşulların niteliğinde yaşanan değişimlerle birlikte çelişki de nitelik değiştirecek ve niteliğine uygun yeni sonuçlar açığa çıkaracaktır. Halk gençliğinin, özgür bir gelecek mücadelesi ve onu baskı altında tutmak isteyen, sömürü ve zulüm girdabında geleceğini çalan hâkim sınıflar var oldukça örgüt-örgütlenme başlığı bizim için birincil derecedeki yerini korumaya devam edecektir.

Söz konusu başlığın bu kadar önemli olmasının temel nedeni ise, devrim mücadelemizde kapladığı yerden kaynaklanmaktadır. Sistemin, toplumu zapturapt altına almak, onun tüm hücrelerine sirayet etmek hedefiyle ortaya çıkardığı kurumsallaşma bu tartışmayı zorunlu kılmaktadır. Karşımızda, tepeden tırnağa, çeşitli zor aygıtlarından, ideolojik, politik, kültürel vb. pek çok alanda, geniş bir yelpazede yığınlar üzerinde iktidarını tesis eden bir sis-

tem gerçekliği vardır. Devletin zorun örgütlenmesi anlamına gelmesi, halk gençliğinin devrimci mücadelesinde, bu zoru alt edebilmek adına asgari bir kurumsallaşmaya, örgütlenmeye ihtiyaç duyduğunu göstermektedir.

Bizim özgülümüzde Yeni Demokratik Gençlik Hareketi'nin geliştirilmesi ve büyütülmesi olarak karşımıza çıkan bu ihtiyacı bugün yeniden tartışmak faydalı olacaktır.

Yeni Demokratik Gençlik Hareketi Emeğimizle Büyüyecek!

2013 Eylül'ünden bu yana geçen bir yıllık süreci oldukça hareketli, yoğun bir politik faaliyetle geçirdiğimizi söylemek abartı olamayacaktır. "Eylül Sendromu"ndan, ODTÜ ve Tuzluca'yı direnişine; 6 Kasım'dan, sansür ve 17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet eylemlerine, 8 Mart'tan 21 Mart'a; 1 Mayıs'tan 18 Mayıs'a ve Gezi'nin birinci yıldönümüne, Gezi Şehitlerinin mahkemelerinden son olarak yaz sürecinde Evvel Temmuz ve Dersim Festivali ile emek kampanyasına, bununla birlikte burada saymadığımız bir dizi pratik faaliyetle oldukça canlı bir süreci geride bıraktık.

Tüm bu süreçler içinde temel hedefimiz, kitle hareketini anlama, ondan öğrenme ve onun bir parçası olmaktı. Eksikleri ve kimi olumsuzluklarına karşın bu anlamda bir önceki yıla oranla bir adım ileriye attığımızı söylemek mümkün.

Gelişmeler karşısında refleks verme kabiliyetimizi artırmak bu süre boyunca temel kaygılarımızdan biri oldu. Halk gençliğini ilgilendiren hemen her gündemde, hızlıca organize olup tepki göstermek, yürüttüğümüz tartışma başlıklarından birini oluşturdu. Enerjimizi ve faaliyetimizi kolektif

bir biçimde harekete geçirmek, süreçleri, eylemleri önümüze koyacağımız-koyduğumuz hedefleri birlikte tartışma yolunu izlemeye çalıştık. Bu bağlamda bir kısmını açtığımız başlıklarda yürüttüğümüz çalışmanın belli bir verim yarattığını da söyleyebiliriz.

Kuşkusuz tüm enerjimizi örgüt-örgütlenme buna bağlı biçimde, bir örgüt kültürü yaratma hedefine tabi kılmaya çalıştık. Bu başlıkta değerli tartışmalar yürüttük, önemli bir efor sarf ettik.

Örgüt ve örgütlenme dönem boyunca sık sık vurguladığımız gibi öncelikli tartışmalarımızdan biri olmayı sürdürmektedir. İrade ve eylem birliğini yaşama geçirebilen, gelişmeler karşısında militan pratiklerle düşmandan hesap sorabilen ve halk gençliğine umut aşılamayı başarabilen bir örgüt inşa etme hedefimiz güncelliğini korumaktadır. Bugün, örgüt ve örgütlenme tartışmamızı sürdürürken uzun süredir dikkat çektiğimiz kimi başlıklarda daha fazla derinleşmeye ihtiyaç duymaktayız. Açıktır ki, halk gençliği ile bağlarımız geliştikçe, örgütlenme sorunu ortadan kalkmayacak daha karmaşık ve nitelikli bir noktada devam edecektir. Zira, ilişki ağı ve çevre-çeper genişledikçe örgütün kendini buna uygun bir şekilde yeniden organize etmesi ve daha nitelikli bir hal alması bir ihtiyaç haline gelecektir.

Yeni Demokratik Gençlik Hareketi yaratma perspektifimiz, halk gençliğinin geleceği kazanma mücadelesinin adresi durumuna gelecek bir örgütün inşa edilmesi anlamına gelmektedir. Bugün inşa etmeye çalıştığımız örgütümüzün hedefi budur. Halk gençliğini kazanmak, örgütlemek ve militan bir hatta mücadeleye sevk etmek başlıca hedefimizdir. Bunun için kuşkusuz bunu gerçekleştirecek kadrolara ihtiyaç vardır. Bu kadroların süreci iyi okuması, gelişmelerin yönünü iyi görmesi ve bundan da önemlisi buna uygun bir şekilde konumlanması, kendini örgütlemesi gerekmektedir.

Biz bu hedefi gerçekleştirme iddiasında olan bir gençlik örgütüyüz. Bu bilinci kuşanmak, sınıf mücadelesine, halk gençliğinin özgür bir gelecek mücadelesinde atacağımız her adımın belirleyici bir yerde durduğunu görmeliyiz. Örgütümüzün eksiklerini

analiz etmek, sorunların çözümüne kafa yormak ve çözüm üretmek bizim omuzlarımızda duran başlıca görevlerdir. Suya atılan taşın etrafında yarattığı halkalar misali, yapacağımız her müdahale mutlaka ama mutlaka bir etki yaratacak, örgütümüzü ileri taşıyacak, niteliğini arttıracaktır. Öyleyse ilk olarak üzerinde durmamız ve geliştirmemiz gereken nokta, örgütü yaratan öznelerin yani bizim, örgüt ve örgütlenme sorununda durduğumuz kilit rolü görmek olmalıdır. Örgütümüz kuşkusuz tek tek bireylerden oluşmaktadır ve onun niteliğini geliştirmek içinde, her üyesinin sahiplenme düzeyini, örgüt kültürünü, örgütümüzün devrimci yaşam ilkelerini yaşama daha fazla uygulaması gereklidir. Devrimci bir gençlik hareketi yaratmak, kendini bu ideal uğruna adayan öznelerle mümkün olacaktır. Kendimizi mücadeleye daha fazla adanmak, örgütümüzün ihtiyaçlarını ve yönelimini yaşamımızın merkezine koymak, bizi de devrimcileştirecektir. Söz ile pratik arasındaki uyumu sağlamak ve iddiamıza uygun bir yaşam sürmekte bu anlamda gelmektedir. Devrimciliğin, sürekli eskiyle mücadele eden yeniyi bağrında büyüten, gelişen-geliştiren, üreten özelliklerini daha fazla kuşanmak, daha hızlı adımlarla, daha ileriye yol almamızı sağlayacaktır.

Birey Örgütü, Örgüt Bireyi Büyütür

Örgütümüzün büyük oranda mücadeleye yeni başlayan yoldaşlardan oluşması bizim açımızdan bir avantaja dönüştürülebilir. Bu bağlamda, izleyeceğimiz çizgi belirleyici olacaktır. Birey örgüt ilişkisinde, bireyin örgüt içinde kendini nasıl bulacağı sorununda, özgürlük vb. bir dizi başlıkta sağlıklı tartışmalar yürütmek her yoldaşın çelişkisini yakalayarak buna yüklenmek doğru olacaktır. Tek bir insan gibi davranmak, değişik alanlarda gelişmeler karşısında benzer sonuçlar çıkararak harekete geçmek, üzerinde yükseldiğimiz ideolojik formasyonun örgütümüze sirayet edebilme düzeyi ile ilgili olacaktır.

Bunun için sürekli bir çaba gereklidir. Politik fa-

aliyette karşımıza çıkan genel eğilim, faaliyetin dar pratiğe sıkışmasıdır. Bu durum örgütümüzün niteliksel sıçramalar yapmasında, hareket kabiliyetini, yönetme becerisini artırmasında ayağına takılan birer pranga olmaktadır. Aynı zamanda daha nitelikli pratiklerin üretilmesine de engel olmaktadır. Zira, daha nitelikli bir örgüt ve pratik için daha nitelikli kadrolar ve örgüt yapısı gerekmektedir.

Bu da göstermelidir ki, önümüzdeki dönemde temel yönelimlerimizden biri, örgütümüzün ideolojik duruşunu, niteliğini daha fazla artırmak olmalıdır. Bunun için her yoldaşın kendine bir program çıkarması, ideolojik ve politik çalışma ve kendini yeniden üretmek adına yoğunlaşmaya zaman ayırması gerekmektedir. Bu eksende, yaz süreci için önümüze koyduğumuz çalışma programı geçerliliğini korumaktadır. Bunun yanında, iddiamızın gereklilikleri üzerine daha fazla tartışma yürütmek, her birimizin bu amaçlarda oynadığı, oynayacağı rol üzerinde daha fazla durmak, örgütümüzün ideolojik duruşuna daha fazla odaklanmak doğru olacaktır.

Özneleşelim

Sürece, siyasi çizgimize daha fazla hâkim olma ve alanlarımızı buna göre inşa etmenin başkaca yolu yoktur. Aksi durumda ilişkilerimiz çoğalacak, çevremizde ne yapacağımızı bilmediğimiz çok sayıda yeni yoldaş olacaktır.

Şundan emin olmalıyız ki, sorunlarımızı çözecek yegâne güç biziz. Alanlarda her yoldaş karşılaştığı sorunlara bu pencereden bakmalıdır. Kuşkusuz bu çözüm kolektif bir karakter taşımalı, müdahale bireylere indirgenmemelidir.

Ancak yine belirtmeliyiz ki, tüm bunların tartışılabilmesi için her şeyden önce öznenin harekete geçmesi, müdahale etmesi, sorunları örgütün gündemine taşınması, tartışması, tartışması gerekmektedir. Bu yöntem, çok sayıda yeni yoldaşın hızlı bir şekilde inisiyatif almasını, gelişmesini sağlayacaktır.

Kendini, örgütün inşasında özne gören bir kafa yapısı, bu amaç uğruna tüm olanaklarını değerlendirecektir. Çevre çeperindeki her ilişkiyi, olanağı gözden geçirecek, herkese yapacak bir iş bulacak ve bireylerin enerjisinin cebirsel toplamını katlayan örgütün enerjisini açığa çıkaracaktır.

Alandaki örgüt bünyemizin yönetme kabiliyeti,

inisiyatif kullanma yeteneği ve cüreti elbette bunu açığa çıkaracak bir nitelik gerektirir. Bugün birçok alanda inisiyatifin paylaşılması bağlamında yaşadığımız sorunların çözümü de bu yanıyla niteliğin artırılmasıyla olacaktır.

Her yoldaş, alanında toplantıların yapılmasından, tartışmaların düzeyinin yükseltilmesinden, alınan kararların yaşama geçirilmesinden, bunun denetlenmesinden ve alanın topyekûn harekete geçmesinden kendisini sorumlu hissetmelidir. Her alanda belli periyotlarla tüm yoldaşların katıldığı toplantılar örgütlemek, burada faaliyetin sorunlarını tartışmak, hesap sormak ve elbette hesap vermekle sorumlu olduğunu daha fazla bilince çıkarmalıdır.

Biz genç devrimcilerin, örneğin aylık, 3 aylık, 6 aylık vb. zaman dilimleri için hedefleri, buna uygun okuma programları olmalıdır.

Çelişkinin ortadan kalkmayacağını biliyoruz, devrimleşmenin de bitmeyen bir süreç olduğunu. Sadece faaliyet yürüttüğümüz lisenin, fakültenin, üniversitenin, semtin sorunlarına kafa yormak ne kadar gerekliyse bundan da önemlisi örgütümüzün bütününe kafa yormaktır.

Sözgelimi, yayın organımızın daha nitelikli çıkması hepimizin sorunu olmalıdır. Benzer şekilde, divan toplantılarının organize edilmesine hepimiz kafa yormalı, gündemleri için önerilerde bulunmalıyız. İşçi sınıfı ve emekçilere, halk gençliğine, Kürt halkına, ezilen milliyet ve inançlara yönelik her saldırıya karşı öfkeyi kuşanarak hesap sormak hepimizin boynunun borcudur. İnisiyatiflerle yapılacak görüşmeleri, bu gündemler eksenindeki pratikler için birilerinin toplantı çağrısını beklemeden harekete geçmeli, özne olduğumuz bilincini ileri taşımalıyız.

Örgüt sayısız hücreden, parçadan oluşan canlı bir organizma gibidir. Parçalarda niteliğin artması bütününde gelişmesi anlamına gelecektir. Ya da birey-örgüt diyalektiğinde, bireyin gelişimi örgütü büyütecek, örgütün büyümesi daha ileri bir noktada bireyi geliştirecektir.

Bu ileriye doğru yol alan bitmeyen bir sarmal şeklinde birbirine dönüşen bir niteliktedir.

Daha nitelikli bir örgüt yaratmak için öznenin niteliğini yükseltmesi zorunluluktur.

Her Mevsim Bahar Olanlara, Beş Kızıl Karanfilimize!

Sefagül Keskin; Eylem Yoldaşa

Seni tanımiyorum sevgili yoldaşım; ama ilk tanışmamız insanlığın sınıflara bölünüşü kadar eski. Sadece değişen kıyafetler, mücadele araçları, yöntemleri ve silüetlerimiz. Kavgamız/mücadelemiz aynı: Ezen ve sömürenlere karşı. Üstelik tarihin her kesitinde. Yani seni ne kadar tanımiyorsam o kadar iyi tanıdığım anlamına gelir bu...

Gökyüzünün sonsuz güzelliğinde kanat çırparken ki halinizi canlandırıyorum gözlerimde. Gözümde hafif bir kızgınlık, bir öfke belirtisiyle beraber. “Biliyorum” diyorum, “bu olmadı, hem de hiç olmadı”. Öfkemi tutamadığım, kontrol edemediğim anlardan birini yaşıyorum. Bu türden bir ayrılığı ne sana ne de diğer yoldaşlara yakıştıramıyorum. Kızgınlığım ve öfkem de buna neden.

Sonra, senin Ocak 2011’de Çiğdem ve Ferdi yoldaşların ölümsüzleşmeleriyle ilgili yazdıklarına bakıyorum: “Onlar” diyorsun “emperyalizm ve onların uşaklarına karşı sınıf kinimizin bilenmesiyle savaşı yükseltme talimatıdır”... Devamında “Bu talimata uyacak, bu çağrıya kulak verecek, bu ilanı bilincimize kazıyacağız” diyorsun. Bu yazdıkların, öfkemi kontrol etmemi sağlıyor az da olsa. Söylediklerini referans alıp, talimatlarına uyacak, kulak verecek ve bilincimize kazıma sözünü veriyorum sana /sizlere. Tekrar ve tekrar. Nefes soluduğum ana dek!

Bu, size ve sizden öncekilere verdiğimiz ilk ve son sözümüzdür. Yine halk ordusuna, gerilla savaşına ilişkin yazdıkların dikkatimi çekti “İleriye doğru adım atıyoruz. Ama yakına yetmiyor artık, daha ileriye hedeflemeliyiz, daha hızlı davranmalıyız. Partinin kuruluşunun 40. yılında istediğimiz yerde olmayabiliriz, ama partimize layık, kitleyle bağları güçlü bir ordu örgütlemeliyiz” diyorsun. Bir kez daha görüp anlıyorum senin/sizin ne kadar değerli olduğunuzu, Parti’ye, halka, yoldaşlarınıza, özellikle de biz erkek yoldaşlarınıza daha katacak öğretecek çok şeyinizin olacağını. Bunu

*Mücadelede hep coşkulu,
daima etkin olduğunu,
devrimci faaliyete heyecanla sarıldığını söylüyor
yoldaşlarımız. Sanki bahar yağmurları gibiymişsin,
gittiğin yeri bir anda değiştiren;
hızla vuran, apansız uğrayıp çiçekler açtıran.
Senin farkın dört mevsim bahar oluşmuş.*

biliyorum.

Senin gibi özneleşmiş, dolayısıyla kendini iyi tanımış, varlık nedenini öğrenmiş, kadın/ cins bilincini oluşturmuş ve mücadele saflarında tüm engelleri yıkıp/aşarak önemli bir konuma gelmiş kadın yoldaşlarımız var oldukça, sayıları çoğaldıkça, parti saflarında kadın-erkek eşitliği daha güçlü sağlanacak, her iki cinsin özgürleşmesi daha erken olacaktır.

Senin devrimcilik anlayışın, düşünce donukluğuna, tembelliğine, yüzeyselleşmeye ve dogmatikleşmeye karşı açık savaş vermek demektir.

Senin devrimcilik anlayışın, belli kalıplara, belli çerçevelere sığdırılmış bir devrimciliğe karşı çıkma ve gelişme, ilerleme, değişim ve dönüşüm perspektifini daima güçlü/ diri tutmaktır.

Senin devrimcilik anlayışın, siyasal bakımdan sınırlandırılmış, her şeyden önce kişisel ve kolektif olarak devrimci mücadeleye katabileceğinden daha azını katan “devrimci tarzı” aşmaktır.

Mücadelede hep coşkulu, daima etkin olduğunu, devrimci faaliyete heyecanla sarıldığını söylüyor yoldaşlarımız. Sanki bahar yağmurları gibiymişsin, gittiğin yeri bir anda değiştiren; hızla vuran, apansız uğrayıp çiçekler açtıran. Senin farkın dört mevsim bahar oluşmuş.

Gülümsüyor olman yoldaşım, senin belirgin bir özelliğinmiş. Yoldaşlarımız senin gülen yüzün/ gözlerinle yıkanır, durulanır, seninle karşılaşmaları hayatı bir devrimci, bir partizancı olarak yaşamalarına neden olduğu için de ayrıcalıklı görürlermiş kendilerini. Yaşam halkımızın, Partimizin ve devrimin geleceğidir. Böyle gördüğün için bireysel yaşam ve mülkiyetçilikten kopuşu esas aldın. Kavganın içinde tükenmeyen bir enerji ve yüksek bir feda ruhuyla bulunuyor olmanın sırrı da buradadır ki, bu sır da özgürleşmeydi. Eskiler sır-i hakikat derler-

di, illegal hayata sarılmış olman bu hayatın zirvelerine tırmanmış özgürleşme gerçeğini yani o sır-ı hakikati kavramış olmanı yansıtıyordu. Sendeki cevheri, Marks yoldaşın ifadesiyle “*özü yani emeği en yaratıcı, üretken ve sınırsız biçimde gerçekleştiriyor*” olmanın nedeni de özgürleşmede aldığın yol değil mi?

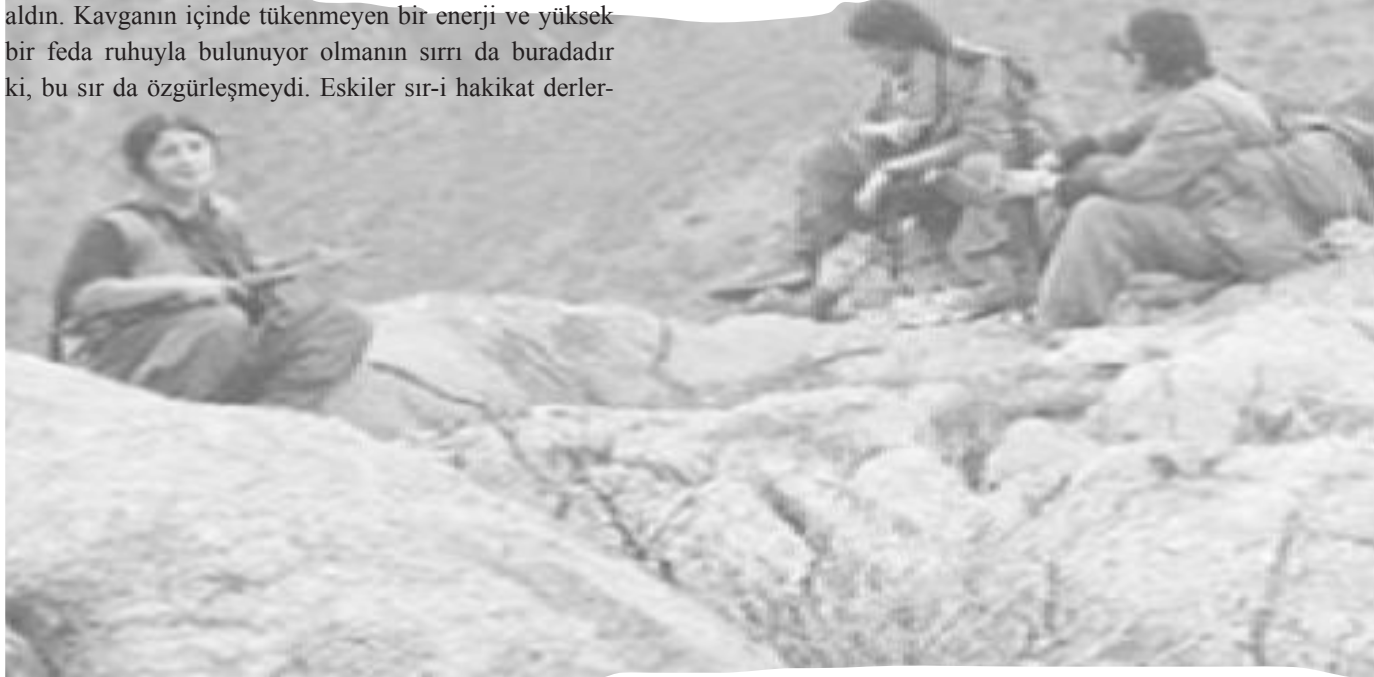
Çok uzak şehirlerden birine yaptığın yolculuklar sonrası randevuda ki yoldaşın seni üzgün gördüğünü söylüyor. Üzgünsün çünkü çok nitelikli, Partiye, devrime katkıları olacak bir taraftarımız tereddütte ve sen de onu ikna etmek için yola düşmüşsün. Başarılı olamamış, taraftarını ikna edememişsin. Devrimcilik ona yakışıyordu, tutkuyla yapıyordu, devrim onsuz da gelişecek ama o devrimsiz/mücadelesiz büyük bir boşluk yaşayacak demıştin. O yoldaşa, onun sıradanlaşıyor olacağına üzülmüştün. Akıttığın alınteriyile büyüyen, gelişen fidanlar var; emeğin bizde, yoldaşlarımızda, gülümseyişin yüzümüzde, coşukumuzda cisimleşti.

Seni unutmayacağız!

Gülizar Özkan: Her an kıyasıya bir savaştır bu kavgada var olmak!

Sana ilişkin yazılanlara baktığımda halay çekmeyi çok sevdiğini görüyorum. Öne çıkan özelliklerinden biri bu. Senin diğer yoldaşlarla birlikte ateşin etrafında ve coşkulu şekilde halay çektiğinizi gözlerimde canlandırmak zor olmuyor.

Zifiri karanlığı yaran, sayısız yıldızın aydınlattığı gece, halay ve türkülerimizle fevkalade bir ahenkle yükseliyor. Gece partizanlaşıyor. Kendi hareketinizi,

kendi yüreğinizi, kendi bilincinizi geceye taşıyorsunuz. Gece korkularından arınıyor. Düşmanın pususunda, yolumuza ışık oluyor.

Eklemem gerekir ki TİKKO Müzik Grubunda iki solistten biri senmişsin. Halaya olan tutkundan dolayı bu ilgin beni şaşırtmadı. Çok şey görüp yaşamaktan kaynaklı sesin kazandığı kendine özgü renkle Türkçe- Kürtçe devrim ve halk türkülerini en iyi şekilde icra ettiğine eminim.

Bu can bu tende kaldıkça, kavgadan ayrı düşülmeyeceğinin en iyi örneğini sende görüyorum. 44 yaşında olmana rağmen, bu kavganın en çetin cephesinde yer alıyor olman, bir savaşçı, bir kadın olarak sana olan hayranlığımı, saygımı kat be kat artırıyor.

Açıkçası seninle ilgili yazılanları ve söylenenleri hem şaşırtarak, hem de imrenerek karşıladım. Senin yaşamından sunulan bazı kesitlerde davaya tutkuyla sarıldığını anlıyorum. Fedakârlığın, davaya adanmışlığa bir sınır çizilemeyeceğinin en iyi örneklerindensin. Burada Gülizar'ca yaşamdan kısaca söz etmek istiyorum. Gülizar'ca yaşamın düşünsel modu, kültürel şekillenışı, hayatı ve ortamı nasıl ele aldığının üzerinde durmak istiyorum.

“Bir sorun varsa ve bu sorun örgütlenmemizi, kitle ilişkimizi, devrimi ilgilendiriyorsa, o sorun benim de sorunumdur” diyebilmek Gülizar'ca yaşamının adı.

Dava insanı olmak, *“Yaşam ve Parti arasında bir tercih yapacaksam hiç tereddüt etmeden Parti derim”* diyebilmektir Gülizar'ca yaşamak.

Gülizar'ca yaşamak; verili olana mahkum olmamak, yıkmak, yerine kendi alternatifini kurmak amacıyla devrime yönelmek, bu değişimi yaratmaya/ inşa etmeye çalışırken, ideolojik, politik, kültürel açıdan durmadan kendini yenilemedir.

Gülizar'ca yaşam, mücadelede eylem insanı olmaktır.

Gülizar'ca yaşam; soran, sorgulayan, mücadele eden, ders çıkartan, ders veren, değişen ve değiştiren demektir. Gülizar'ca

yaşam; engel ve zorluk tanımamaktır.

Gülizar'ca yaşam, kadınların kurtuluş mücadelesi için, hem genel olarak hem özel olarak erk-ek iktidarına, erk-ek konforuna, erk-ek çizgilerine yönelmek ve kesintisiz mücadele vermek demektir.

Gülizar'ca yaşam; mücadele saflarında erkeğin güdümünde hareket eden o ne derse onaylanan “devrimci” kadını kaldırıp atmaktır.

Gülizar'ca yaşam; toplumda ve Parti saflarında erkeğe tanınan hakimiyete ve ayrıcalığa tereddütsüz karşı çıkmak demektir.

Henüz Gülizar'ca yaşamın uzağındayken, o yaşama ulaşmak ve onu aşmak için öncelikle o yaşamı incelemek, dinamiklerini kavramakla işe başlamak zorundayız. Muhakkak ki kolay olmayacaktır. Fakat katettiğimiz her mesafe, bizi Gülizar'ca yaşama yakınlaştırdıkça gelişmiş, olgunlaşmış, devrimin bilinçli bir neferi olduğumuzu göreceğiz.

Derya Aras;

Kanatlandılar

Zamansız oldu

Birer birer gökyüzüne

Halkına umutlarını

Yoldaşlarına bayraklarını

Bırakarak kanatlandılar

Sevda Yoldaşa!

Bazen burada birbirimize soruyoruz: Beşler'den gördüğün/ tanıdığın biri var mı diye. Bana sorduklarında çok kısacık bir zaman dilimi de olsa seni gördüğümü söylüyorum.

Sanırım yıl 2009 olmalıydı. Sen, aynı hücrede kaldığım bir yoldaşın ziyaretine geliyordun. Zaten kendin de hapis-haneden yeni çıkmıştın. Öyle hatırlıyorum. Tabi hafızam beni yanıltmıyorsa!

Kapalı görüş olduğu için, seninle tokalaşamadık. Ama bu kısa görüşmede/tanısmada iki şey dikkatimi çekmişti, kıvrıkcık saçların ve biraz da büyük burnun. Artık konuşmamız bitmek üzereyken; "Fotoğraflarda daha değişik görünüyorsun" dedim sana. Ben bu söylemimle pot kırdığımı farkında bile değildim. Sen " Nasıl yani?" demiştin. Diyaloğun kendisi seninki gibi bir sözcük kullanmayı gerektiriyor olabilir; fakat sonraları bunun senin bir özelliğin olduğunu öğrenecektim. Sorumluluğun altındaki yoldaşların yapmadığı veya yarım bıraktığı bir iş olduğunda ya da tam olarak anlamadığında "Niye yoldaş niye?" veya "Neden?" diye sorarmışsın. Durumu kavramak, sonuna kadar gitmek tavrı olarak değerlendirebiliriz bu özelliğini. Sorularla yola çıkmak, sorularla yürümek ne güzel. Aramak, gerçeğin peşine düşmektir sormak. Yaşamın gerçeğe kurduğun ilişkinin niteliğini açıklıyor. Gerçekle onu anlamakla sınırlı değil, onu değiştirmek için ilişkilendiğin. Seni doruklara taşıyan, bacaklarındaki ağırlara aldırmaksızın patikalar kat etmen bunun içindi.

Evet Nazım'ın dediği gibi; "*varılacak yere/ kan içinde varılacaktır*". Ve sen bu özlü sözü en iyi kavrayanlarımızdan biriydin. Yaşamının her karesinde bunu bilerek yaşadın. Mücadelenin en kızgın cephesinde yer alırken de bunun sonuna kadar bilincindeydin.

Sevgili Derya yoldaş; seni tanıyanların, seninle ilgili çıkan yazıların ortak noktası nedir diye bana sorulsa; şüphesiz vereceğim cevap şu olurdu: "Sistemik ve programlı çalışma alışkanlığı, dilde sadelik ve anlaşılabilirlik" derdim. Çünkü bunlar senin ilk etapta öne çıkan özelliklerin. Belki genel özelliklerinin yanında küçük bir parça oluştururlar. Ama bizler için, senin hakkında epey veri sunuyorlar.

Senin sınıf bilincin, teorik çalışmalarının yanında, kadınların ikinci cins oluşunu, devrimci örgütlülük içerisine kadar uzanan izinin peşine düştüğünü de biliyorum. Çünkü sen ve diğer kadın yoldaşlar, Parti ve mücadele saflarında kadına bakış açısında kırılmayan ataerkiyi ve onun ağırlığını koruyan gerçekliği görüyor, algılıyor ve ona karşı savaş vermek gerektiğini söylüyordunuz.

Bizim "hesaplaşmak" istemediğimiz, kendi düşmanımıza, cepheden tavır alıp savaş veriyordunuz. Artık, kadın mücadele saflarında, erkeği tamamlayan ya da gölgesinde hareket eden konumundan çıkartılmıştı. "Bayan" ya da "bacı" kavramları bu verilen mücadele sonucunda değişmek zorunda kaldı. Parti saflarında kadın; bir devrimci, bir komünistti. Tıpkı mücadeledeki erkek yoldaşlar gibi.

Sen de bu Parti saflarında komünist kadınlardan biriydin. Ne devrimciliğinden ne de devrimci/komünist olduğun için kadınlığından vazgeçmeyi düşünmedin.

Mücadele saflarında kadın devrimcinin sayısının az olmasına rağmen, o eski yerleşik algıyı parçalamayı/kırmayı başardınız. Artık kadınlar ilerlemek için ne erk-kekleşmeye ne de onun gölgesinde hareket etmeye ihtiyaç duymuyor. İşte siz bu zinciri kırmayı başardınız. Kendi kendinizi var etmeyi, ya da silik/kendine güvensiz devrimci kadını Parti saflarından atıp onun yerine özneleşmiş, erkek yoldaşlarıyla her anlamda eşit, morali, motivasyonu yüksek, devrimci/komünist bir kadının inşasına başladınız. Artık Parti saflarında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, bu kesin. Yaşamın içinde, mücadelenin ve hareketin olduğu her yerde kadınlar öz kimlikleriyle var olmaktadır. Atmış olduğunuz bu mütevazı adımlar, gelecekte büyüyecek özgürleşme daha sağlam bir yapı üzerine oturacaktır. Böylelikle sınıf düşmanlarına karşı verilecek mücadele daha güç kazanacaktır.

Fatma Acar;

Biz unutulmak isteneni

Unutma değil, yaşamla

Bütünleştirmenin mücadelesini

Veririz!

Beş karanfil, ard-arda. Kadın yoldaşların ve dostların omuz başlarında. Dersim'de. Dersim'in kızıla boyanan meydanlarında/caddelerinde, gerilla disipliniyle geçiyorlardı. Adları Nurşen, Sefagül, Gülizar, Fatma, Derya idi.

Beşi de devrimci, beşi de komünist kadınlardı. Özgürlük mücadelesinin inancını dağların doruklarına taşıyan, halkın ve kadınların kurtuluşunun hangi yol ve evrelerden geçeceğini söylüyorlardı.

Özellikle arkalarından gelecek ve onların mücadele bayrağını devralacak genç devrimci kadınlara sokaklarda, alanlarda, dağlarda mücadelenin en kızgın mevzilerinde yer alma çağrısı olarak çınlıyorlardı.

Arkadaşlarının seninle ilgili yazdıklarını okuyunca, hem çok güldüm, hem onların anlattıklarından seni daha iyi tanıma fırsatı buldum. Bu yazılanları okuma durumun oldu mu bilmiyorum. Ama ben arkadaşlarının seninle ilgili yazdıklarından küçük bir bölümü buraya aktarmak istiyorum:

“İnanıldığın bir şeylerin olması çok güzel. Hayat ancak inandıığın şeyler için mücadele ettiğin zaman anlam kazanıyor...”

“Kimseyi kırmayan, fikirlerini sonuna kadar savunan, her zaman haklının yanında olduğun için kimse-nin sana söyleyecek kötü lafı olmazdı zaten”

“Bence ileride sen, bir lider olacaksın, parti lideri... Herkesin görüşlerini benimsediği, peşinden gittiği bir lider...” Sanırım bu kadar alıntı yeterli. Arkadaşların seni o kadar güzel anlatmışlar ki! Üzerine tek söz söylemek ya da yazmak anlamsız kalacak gibi.

Yine aynı sayfada senin gerilla elbiseli bir fotoğrafın da var. Bu fotoğraf karesiyle, arkadaşlarının yazdıkları birleşince; arkadaşlarının seni ne kadar iyi tanıdıkları ya da kendini iyi tanıttığın anlaşılıyor.

Örneğin Ovacık'taki hain pusuda Çiğdem ve Ferdi

yoldaşların şehit düşmesi. Bunun sonucunda derinden sarsılmış olman. Bu sarsılmanın etkilerinden en iyi şekilde kurtulmanın yolunu yine senden öğreniyoruz. Diyorsun ki; *“Doğru düşünmek; cesaret etmektir. Yüzleşmek, acı çekmek, emek vermek ve değişme iradesini gösterebilmektir. İrade gösteremediğinde, yenildiğinde ve yeniden düştüğünde karar verebilmek, kalkabilmek ve yaralarını sarabilmektir.”*

MLM bakış açısıyla yapılan/açıklanan bir düşünce, eleştiri ve özeleştiri tarihin her döneminde ilerlemenin, gelişmenin ön koşulu oldu.

Devrimci saflarda açıklanan her düşünce, yapılan her eleştiri/özeleştiri her zaman önemsenmeyi, dikkate alınmayı hak eder! Çünkü o düşüncenin veya eleştiri-özeleştirenin doğruluğunu belirleyen sadece onu dile getirenin kim olduğunu değil, o düşüncenin, eleştiri ve özeleştirenin somut bir duruma/gelişmeler karşısındaki bilimsel niteliğine de bakmak gerekir. Senin *“Mesafeyi daraltmak, bir gerillanın yürüyüş tarzına aykırıdır”* söylemin bu gerçeğin kavranılmasının iz düşümünden başka bir şey değil. Yaşananın bir daha yaşanmaması için; devrimin, geleceğin daha sıkı örülmesi için uyarıdır. Üstelik hayati bir uyarıdır. Bu yüzden dikkate alınmayı/önemsenmeyi ziyadesiyle hak ediyor.

Sizler gelecek olanın, mimarı ve yapı taşları olunuz!

Nurşen Aslan ve Beşler

Gerilla savaşımızla ilişkisi içerisinde her yoldaşımız sürekli bir dönüşüm ve gelişim içerisinde olur. Halk savaşı büyük bir okul, usta bir öğretmendir. Bugün parti saflarımız da istenilen seviyede olmasa da yeni kadını yaratma ve sağlamlaştırma süreci yaşanmaktadır. Savaş cephesinde gelişen/dönüşen, halk ve yoldaşları tarafından otoritesi kabul edilen komünist kadınlardan biri de kuşkusuz Nurşen yoldaştır.

Kadının savaş ve mücadele içerisinde değişeceği, dönüşeceği gerçeğini bir kez daha Nurşen'in, Beşlerin örneğinde görüyoruz. Savaş ve mücadele içerisinde gelişen ve özgürleşen kadınların mücadeleyi nasıl ileriye taşıdıklarını da yine Beşler örneğinde görüyoruz.

Nurşen yoldaşın; *“Bu benim başarım değil, kim dı-yorsa 'benin sayemde oldu' o kendi kendini kandırıyor. Başka bir şey değil.”* Bu sözler birey-kolektif ilişkisindeki diyalektik bağa dair kuvvetli bir kavranışı açığa vuruyor. Küçük burjuvazi başarıyı bireyselleştirir, oradaki bütün bir kolektifin birikmiş emeğini gözardı eder.

Komünistler bireyi hiçleştirmez, tarih içerisindeki rolünün hakkını verir ama halkın sonsuz fedakarlığı ve kolektif pratiğinin birikimlerini esas alır. Nurşen yoldaş küçük burjuva bireyi sarsarak ona kolektif olmayı, kolektifin parçası olarak düşünmeyi salık veriyor.

Nurşen yoldaş, şüphesiz deneyimli bir gerilla, başarılı bir komutandı. Ona komutanlık sorumluluğu verildiğinde ilk tepkisinin sorumluluğu reddetmek olduğunu biliyoruz. Bunun nedeni üzerinde düşündüğünde karşısına çıkan olgulardan birinin mükemmeliyetçilik olduğunu görürüz. Gelişmenin önündeki en ciddi engel olan mükemmeliyetçilik Nurşen yoldaşa da sirayet etmiş olmalı. O mükemmeliyetçilik prangasını Partinin üstesinden geleceğini düşündüğü sorumluluk görevini üstlenerek kırmış ve ileri atılmıştır. Sorumluluk üstlenme karşısında tereddüt yaşamamanın kadın açısından toplumsal cinsiyetçi rol dağılımıyla da ilgisi var. Partimizin Nurşen yoldaş üzerinde ısrarlı oluşu bu rol dağılımıyla hesaplaşmayı da içeriyor.

MLM kadın sorunu ve cinsler arası ilişkileri sınıfsal temelden ayrı ele almaz. Cinsiyetçiliğin, sınıfsal eşitsizliğe dayanan toplumsal sistemin bir parçası olarak ortaya koyar. Beşlerin, sınıf mücadelesinin en kızgın ve en şiddetli cephesinde yer almaları bu noktayı kavramakla ilgilidir.

Kadınlara yönelik “korumacı” yaklaşım veya mücadelenin ve savaşın kendisi “erkek işi” olarak görüldüğü zamanlar oldu. Günümüzde devrimci kadın “erkeği tamamlayan” veya “yardımcısı” rolünde görülmesi de; bu “aşama”nın kökleri çok derinlere inmemiştir. Fakat eskisi gibi bir durum söz konusu değil.

Pek çok konuda olduğu/olacağı gibi mücadele erkeği de değiştirip dönüştürüyor. Bunlardan biri kadın sorunu konusunda gerçekleşmektedir. Devrimci erkek kendisini eğitmek, bünyesindeki gerici/ataerkil ve geleneksel değer yargılarına bir darbe vuracaktır. Omuz

omuza, sırt sırta mücadele verdiği kadın yoldaşını (yardımcısı, tamamlayıcı olarak görmeyi bırakarak) kendisiyle eşit olduğunu kavrayacaktır. Kadın yoldaşların mücadelesiyle bu kavrama kolaylaşarak cinsiyet eşitlikçi yolda hızlı adımlarla yürünecektir.

Kadın mücadelede yer almasıyla, devrimci saflardaki gerici değer yargıları, düşünceler vs. darbelenmiş, ataerkiye karşı ciddi ideolojik savaşım verilmiş/verilecektir. “Korumacı” ve “erkek işi” gibi kaba yaklaşımların köklerine inilerek cinsiyetçi yönlelere karşı mücadele verilmiştir. Halen yolun başında olduğu için ataerki devrimci ve proleter saflarda çok güçlüdür.

Beşlerin örneğinden hareketle; mücadele saflarında, pratik/eylem alanlarında cinsiyet eşitlikçi yaklaşımın görüldüğü belirtilerdir aynı zamanda. Mücadele ve savaş kadın-erkeği eğitip değiştirmektedir. Özgürleşme tek yanlı gelişmemektedir.

Elbette buradan hareketle binlerce yıllık geleneklerin, algıların, değer yargılarının “anda” bütünüyle değiştiğini iddia etmiyoruz.

Sadece savaş ve mücadele alanlarında kadının ve doğal olarak erkeğin özgürleşmesi, evrimsel bir gelişimle değil, radikal bir mücadele ve ihtilalle olacağını söylemiş oluyoruz. Radikal mücadele ve devrim kadının sınıfsal ve cinsel kurtuluşunun yolunu açar.

Nurşen ve Beşlerin önemi tam da burada yatmaktadır. Nurşen (ve Beşler) kadınların kurtuluşunu sınıfsal mücadeleyle birleştirmiş; bir yandan erkek yoldaşlarındaki ataerkiye/ gerici değer yargılarına karşı verilen mücadelenin özne ve örgütleyicileri iken, öte yandan tüm emekçi kadınları proletarya saflarında örgütlemeye/ mücadele etmeye çağırmışlardır. Bu anlamda Nurşen ve Beşler; tarihi açıdan büyük bir değer ve miras bırakmışlardır. Bizim bu değeri ve mirası tutkuyla sahiplenip, ileriye taşımamız gerekir. Onlara karşı sorumluluğumuz vardır.

Özellikle Beşlerin ardılları olan genç kadın yoldaşların.

Daha Güçlü Bir Örgüt İçin, Hedeflerimize Yönelelim, Uzlaşmalıyız!

Faaliyetçilerimizin kolektif mekanizmalarla, kolektif mekanizmalarımızın bağını örgütle kurarak, bütünleştirerek tartıştığımız oranda, çevre çeperimizi örgüte kenetleyebilir, bireylerin yaptığı işlerin toplamını örgüte mâl edebiliriz. Kitlemizin veya çevre çeperimizin durduğu nokta büyük oranda örgütümüzün bütününe yansımadır.

Bir yıllık faaliyetimizin ve geçtiğimiz süreçte ülke gündeminin oldukça hareketli geçmesi sonucu YDG olarak bir genişleme gerçekliğimizden bahsedebiliriz. Bu genişleme hem alanlarımızda birçok yeni yoldaşımızın olması, birçok çevre çeper ilişkimizin açığa

çıkması hem de geçen dönem olmadığımız birçok alana faaliyetimizi yayma gerçekliğimizin bulunması olarak vücut bulmuştur.

Var olan bu tabloyla daha etkili adımlar atma, örgütümüzün etki gücünü genişletme, daha geniş kitleleri demokrasi mücadelesinin bir parçası haline getirebilme gibi konularda daha somut tartışmalar yürüteceğimiz bir dönemin içerisine giriyoruz.

Bahsini ettiğimiz genişleme durumumuz, tüm faaliyetçilerimize yeni dönemde yeni sorumluluklar yüklüyor. Bütünden, örgütten düşünme, örgütlü hareket edebilme gibi konularda kendimize daha fazla yönelmemiz gerekiyor. Bu yönelimimiz her yoldaşımızın her alanımızın kendi başına hareket edebilme kabiliyetini de geliştiren bir yerde duracaktır. Her alanımız bir örgüt gibi hareket edebildiği, örgütümüzü temsil edebildiği oranda çevresini örgütleyebilecektir.

Kitlemiz neyse, örgütümüzde odur!

Her dönem faaliyetimizde, her kampanya sürecimizde, birçok pratiğimizde bizimle birlikte hareket eden, belirli oranlarda katkılarını sunan bir kitle gerçekliğimiz bulunmaktadır. Burada önemli olan bizim bunu süreklileştirme ve bu kitleyi örgütlü bir güce dönüştürebilmemizdir.

Örgütlü bir gücün olmadığı durumda, var olan kitle potansiyeli ne kadar kuvvetli olursa olsun, sonuç

değişmeyecek, bir şişkinlik olacak veya en iyi ihtimalle dar pratiğe boğulan ve devamında kendini tüketen bir yapımız olacaktır.

Ancak durumu örgüt olabilmek meselesiyle birlikte tartıştığımızda tabloda tamamen değişecektir. Potansiyelimiz, karşımıza bir şişme olarak değil, çeperi

genişleyen bir örgüt olarak çıkacaktır. Bunu başarmanın temeli, somutta yaşadığımız sorunların üzerine eğilme, kavrayış düzeyimizi derinleştirme ile olacaktır. Yaşadığımız sorun, bir darlaşma sorunu değil, örgütü, örgütlülüğümüzün bütün hücrelerinde yaşatma ve genişleyen yapımıza paralel bir örgüt yaratma sorunudur. Onun için bireyleri tartışmadan çıkmamız gerekmektedir. Örgütü, kolektif mekanizmalarımızı, kolektif mekanizmaların içerisinde bireylerin rolünü tartışmamız gerekmektedir.

Faaliyetçilerimizin kolektif mekanizmalarla, kolektif mekanizmalarımızın bağını örgütle kurarak, bütünleştirerek tartıştığımız oranda, çevre çeperimizi örgüte kenetleyebilir, bireylerin yaptığı işlerin toplamını örgüte mâl edebiliriz. Kitlemizin veya çevre çeperimizin durduğu nokta büyük oranda örgütümüzün bütününe yansımadır. YDG'nin yükünü omuzlayanlar o yükü ne kadar yol kat edebiliyorsa, onun etkide bulunduğu kitlede o yükün altına girmeye o kadar aday olabilir. Faaliyetimiz boyunca açığa çıkan durumumuzda buraya işaret etmektedir. Kurduğumuz komisyonlarımızı daha işlevli kıldığımızda, kitlemiz aldığımız kararlara ortak oldukça, örgütlenme düzeyimizde "iş çıkarma" oranımızda artmıştır. Böylesi bir pratik faaliyet yeni yoldaşlarımızın açığa çıkmasını da doğallığında sağlamıştır. Birçok alanımızın pratiği buna örnek olarak gösterilebiliriz. Ancak

tersi olarak dar bir bileşenle aldığımız kararlarda, kitleyi dışında bıraktığımız süreçlerde sonuç olarak bir “yalnızlaşma” durumunu açığa çıkarmıştır.

Bu bağlamda alanlarımızda hali hazırda var olan komisyonlara veya oluşturabileceğimiz kolektif mekanizmalara yönelik algılayışımızı yüzeysellikten çıkararak derinleştirmemiz gerekmektedir.

Alanlarımızda kuracağımız komisyonlarımızın işlevini, andaki pratik işleri örgütleyen, birkaç görevi daha hızlı yerine getirebilen birimler olarak görmemiz doğru değildir. Her komisyonumuz örgütümüzün alanlarımızdaki izdüşümüdür. Bu açıdan gerek basın-yayın, ajitasyon-propaganda, kadın, yürütme vs. kurduğumuz komisyonlarımız kendi özel sorumluluğundaki işleri örgütlemenin yanı sıra, örgütümüzün bütünde yaşadığı, aşmamız için bizi bekleyen sorumluluklarımıza kafa yormak zorundadır. Bu haliyle odaklanmamız ve esasa almamız gereken mesele, var olan hacmimizi göğüsleyebilecek, o hacmi sınıf mücadelesinin daha farklı alanlarına taşıyabilecek bir örgütü **yaratma** meselesidir. İdeolojik politik eğitim meselesinden tatalım da, YDG'nin militan yönüne, işleteceğimiz demokrasiye her meseleyi, tezahürünü ettiğimiz örgütün içerisine uyarlayarak tartışmamız, onunla şekillendirmemiz gerekmektedir. Bu perspektifle örgütlediğimiz komisyonlarımız doğal olarak YDG'nin örgütlü duruşunu besleyerek onu bir adım daha öne taşıyacaktır.

Kalıplarımızı yıkalım, ufkumuzu genişletelim!

Bunlarla birlikte, genişleyen hacmimizi örgütlü bir güce dönüştürmemiz için elbette, örgütlenme yöntemimizin üzerine katarak gitmemiz gerekmektedir. Son yaptığımız divan toplantımızda burada bahsedeceğimiz konuları belirli oranda tüketmiştik. Ancak hem tartışmalarımızı yeniden hatırlamamız hem de üzerine ekleme yapmamız gerekiyor.

Geçtiğimiz dönemde kullandığımız örgütlenme araçları, yol ve yöntemlerimiz, bu yılki faaliyetimizi karşılayabilecek durumda değildir. Önümüzdeki dönemde yapacağımız çalışmalarda alanlarımızla birlikte, bölgeleri de düşünmeliyiz. Özellikle güçlerimizin daha yoğun bir şekilde biriktiği alanlarımız birer mknatis gibi çalışmalıdır. Bu alanlarımız çevresinde bulunan illerdeki potansiyeli örgütlü bir güce dönüştürmek için daha fazla emek harcamalıdır. Bölgesel toplantılar, bölgesel eğitim çalışmaları burada kullanabileceğimiz

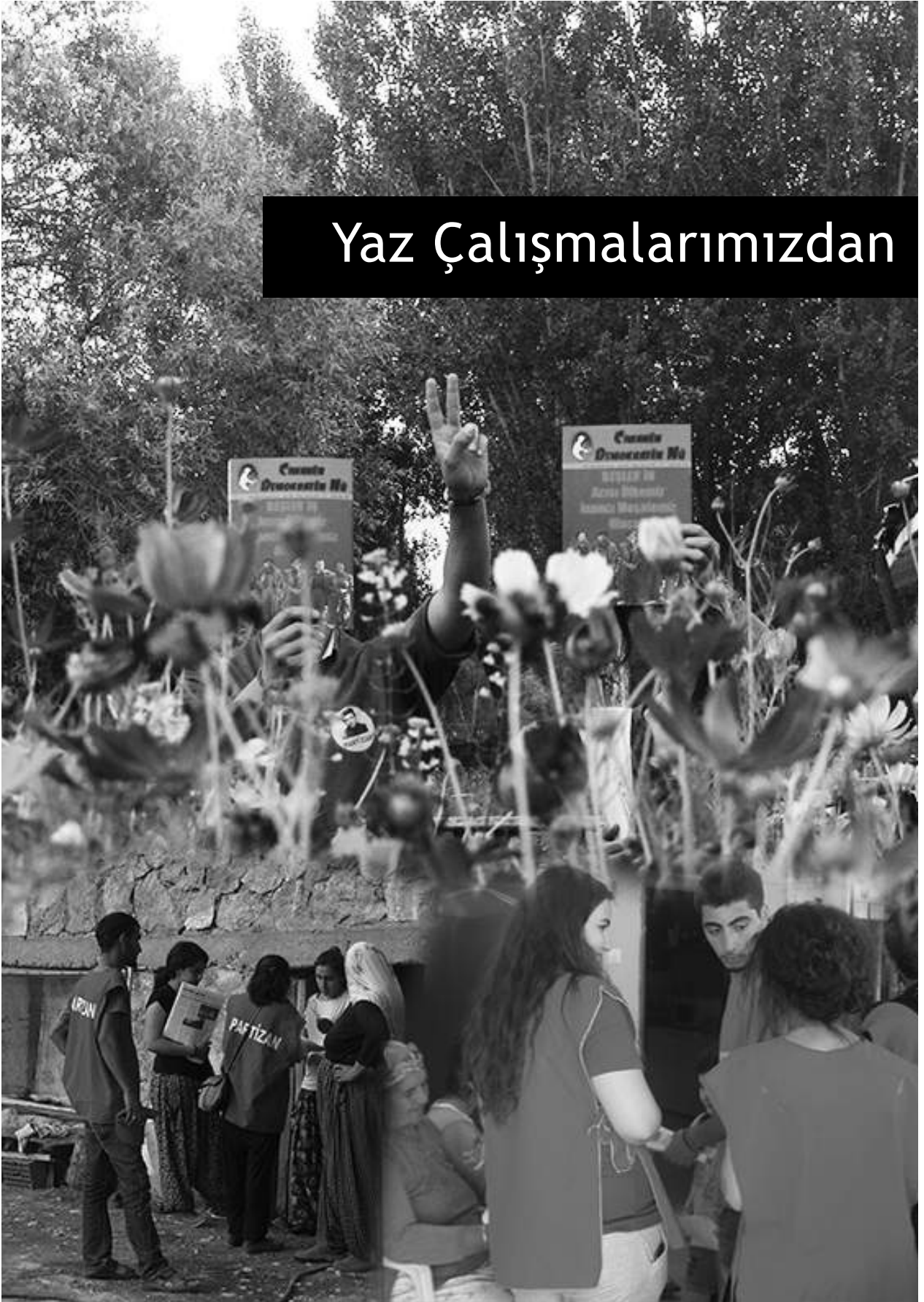
araçlardan olabilir. Hali hazırda çevre-taşra illerde bulunan YDG'lileri örgütleyeceğimiz toplantıların birer bileşeni haline getirebiliriz. Bütün bileşenlerle inisiyatifli paylaşabilirsek, çevre illerimizdeki alan örgütlülüğümüzde YDG'nin birer bileşkesi haline gelebilir, böylelikle tek bir vücut gibi hareket edebilmenin zeminini oluşturabiliriz.

Burada önemli olan dış koşullarla çabuk uzlaşmamamızdır. Geçmişteki pratiklerimizden de çıkardığımız gibi. Bir alanı göreceğimiz zaman, açığa çıkan bir ilişkiyle daha yoğun ilgilenmemiz gerektiği zaman çabuk pes edebiliyoruz. Bu gerçekliğimizi değiştirmemiz çevre çeperi örgütlememiz için en önemli adımımız olacaktır. Bir defa görmemiz, kişilerin- alanların örgütlenmesi için yeterli olmuyorsa daha fazla görüşmeyi zorlamalıyız. Bir defa tartışmak yetmiyorsa, daha fazla tartışmaya girmeliyiz. İlişkilerimizin çelişkilerini çözümlenmede okuduğumuz bir- iki makale yeterli olmuyorsa kendimizi daha fazla okumaya zorlamalıyız. Eğer çevremizdeki ilişkilerle veya farklı alanlarımızdaki ilişkilerimizi kuvvetlendirmek için; birkaç eylem, birkaç pratik faaliyete katılmamız gerekiyorsa bırakalım onlara katılmayalım.

Yukarıda bahsini ederken örneklendirdiklerimiz, bizim genel olarak bir uzlaşma halinde olduğumuz meselelerdendir. Eğer daha güçlü bir örgüt yaratmak istiyorsak bunlardan kesinlikle taviz vermememiz, bu noktadaki yaptığımız programlarımızı kesinlikle ertelememiz gerekiyor. Yalnızca böyle işleyen örgüt mekanizmaları çevresini de kendisiyle birlikte örgütleyebilecektir.

Çevre çeperimizi örgütlerken diğer dikkat etmemiz gereken meselelerin başında da bizim kalıplarımızın olması geliyor. Devrimciliğe, devrimci kişiliğe dair, hem kendimiz hem de çevremizdekiler için bir elbise dikiyoruz. O elbisenin içerisine girebilenler devrimci oluyor, giremeyenler devrimci olamıyor. Bu devrimci kişiliğinde her şeyde olduğu gibi zaman ile oluşan, sürekli ilerleyen bir durum olduğunu kendi içerisinde yadsımaktadır. Onun için kimseye çıta koymayalım. Her yoldaşımız var olmak istediği kadar, hedeflerinin olduğu kadar bu mücadelenin bir parçası olacaktır. İnsanları az çok, büyük küçük katkılarını açığa çıkartarak zaten mücadelenin bir bileşeniyle ilerletmeyi hedefleyelim. Bize düşen bunu kendiliğindenciliğe bırakmamaktır. Yürünülmesi gereken yolu açmak, o yolu birlikte adımlarken ideolojik mücadele yürütmektir.

Yaz Çalışmalarımızdan

Direnişin ve Künefenin Memleketi ANTAKYA

Evvel Temmuz, bir sonraki senenin daha bereketli geçmesi için kutlanılan bir bayram. Evvel Temmuz on yıllardır bu topraklarda her sene kutlanılmasına karşın, ben festivale bu sene gidebildim. Antakya ve Nusayrilerle ilgili bilgilerim internet, gazete ve Nusayri olan

yoldaşlarımla bana aktardığı kadardı. Antakya'ya vardığımda dikkatimi ilk çeken büyük ihtişamıyla ünlü Amonos dağları oldu. Kitap okumayı durdurup çevreyi dikkatlice izlemeye koyuldum. Çünkü başka bir zaman bu güzellikleri izleyemeyebilirdim.

İlk gün yoldaşlarımla buluştuktan sonra bugün yapabileceklerimizin üzerine konuştuk ve eşyalarımızı bırakmak için eve gittik.

Gittiğim ev, Armutlu mahallesindeydi. Polise karşı direnen TOMA' ya geçit vermeyen ünlü Armutlu mahallesiydi. Yollardan geçerken etrafıma özenle bakıyor her ayrıntıyı aklımda tutmaya çalışıyordum. Duvarlardaki sloganları, şablonları, yazılamaları görünce, yüzümde bir tebessüm hissettim. Bir an kendi kendime "Sarıgazi sokakları mı acaba?" dedim. Sonra yoldaşım eliyle karşı tarafı işaret ettiğini fark ettiğimde Ahmet Atakan'ın vurulduğu yeri gördüm. O yüzümdeki tebessüm kaybolarak içimde bir hüzne dönüştü ve ardından büyük bir öfkeye... O videolardan izlediğim Ahmet Atakan'ın vurulduğu yerdeydim...

Sonrasında Ali İsmail Korkmaz'ın katledilişinin birinci yıl dönümünde ailesinin ziyaretine gittik. Ekinçi'de oturan Ali İsmail'in ailesine gitmek için arabaya bindik. Arabanın içerisi dışarıdan daha sıcaktı. Arabaya oturduğumda kimsenin para vermediğini fark ettim. Sonrasında ise insanların indiklerine parayı verdiklerini gördüm. Sonra yanımdakine dönüp "İstanbul'da olsa para vermeden kaçarlardı." dedim. Yanımdaki de beni onaylarcasına ya da geçiştirmek için kafasını salladı.

Araba sallana sallana gide dursun biz ineceğimiz yere gelmiştik. Arabadan indik Ali İsmail'in evine

doğru yürümeye başladık. Eve yaklaştığımızda heyecanım daha da artıyordu. Çünkü bir şehit ailesinin yanına gidiyordum. Ali İsmail'in evine vardığımızda bizi Emel Ana karşıladı. İçeriye geçtiğimizde Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfi Ana da oradaydı.

Daha sonra ikisiyle yaptığımız sohbetlerde geçen bir yılı, mahkemeleri, Roboski ziyaretlerini ve birçok konuyu konuştuk. Sohbetler sırasında Sayfi Ana buruk sevincini yaşıyordu. Çünkü oğlunu katleden katil polisin tutuklandığını görmüştü. Emel Ana'ysa oğlunun ismini koluna yazdırmış ara ara gözleri doluyordu. Röportaj için gittiğimiz evde ne bir resim çekebilmiştik ne de bir röportaj sorusu sorabilmiştik. Ama analarla yaptığımız sohbet yeterince iyi geçmişti. Evden ayrıldığımızda yaptığımız sohbeti bir de kendi aramızda değerlendirmiştik.

Faaliyetin Yoğun Temposu Tatlı Bir Yorgunluğa Evriliyor

Ertesi günün sabahında ise yolculuğumuz Evvel Temmuz'un yapıldığı Samandağ'a oldu. Samandağ merkeze ulaştığımızda kısa süreli iletişim aksaklıklarımız olsa da sahildeki kalacağımız eve gidebildik. Sahile vardığımda gözlerime yansıyan manzara görülmeye değerdi. Akdeniz'e uzanan bir ova ve bir ucunda her yanı ormanla, zirvesi ise dumanla kaplı Amanos dağları diğer ucunda yamaçları ormanla kaplı zirvesi kel olan bir Kel dağı vardı. Samandağ'ı oluşturan köylerin biri hariç hepsi Nusayri köyüydü. Diğer köy ise Türkiye'de yaşayan tek Ermeni köyü olan Vakıflı'ydı.

Sahil'deki eve yerleştikten sonra stant açmak için Samandağ merkeze gittik. Samandağ'ın merkezi küçük ama serin, ilçenin odak merkezi olan Abdullah Cömert meydanı vardı. Bizler burada Ali İsmail'in anmasına çağrı olarak çalışma yürüttük. Stantta dağıttığımız bildirilerimize, dergilerimize ve ajitasyonumuza ilgi

beklediğimden iyiydi. Meydandan geçen herkes bildiri alıyor ajitasyonumuzu dinliyordu.

Standımız ise bildirimimizin bitimine kadar vardı. Daha sonra sahildeki eve geçip pankartımızı yapmaya koyulduk. O pankart ki el emeği göz nuru oldu. Gece bitti o pankart bitmedi. Ve gece boyunca süren pankartın yapımı sabah ancak bitebilmişti. Pankart sonunda bitmişti lakin pankartı yapanlarda uykusuzluktan bitmişti. Pankartın güzelliği uykusuzluğu tali yana itiyordu.

Kahvaltı, temizlik ve etrafı toparlama işi bittikten sonra bizler Samandağ'a giderek yeniden bastırığımız bildirimlerimizle sokakları, dükkânları tek tek dolaştık. Dolaştığımız yerleri Ali İsmail'in anmasına çağrı yapıyorduk. O gün ise anmanın saati geldiğinde Ali İsmail için toplanmaya başladık. Ali İsmail için Antakya'da yürüyüşü sadece biz yapıyorduk. Yoldaşlarımızın aktarımına göre Samandağ'da daha önceden bir yürüyüşümüz yoktu. Ve bu da ilk defa olacaktı. Belki Samandağ için küçük ama bizim için "büyük" bir gelişmeydi.

Ağlama Anne Evlatların Burada

Yürüyüş esnasında geçtiğimiz her yerde, insanlar evlerinin balkonundan, dükkânlarından çıkıp alkış tutuyordu. O günün akşamında ise Ali İsmail Korkmaz Vakfı'nın düzenlediği Antakya'daki anmaya gittik. Konser alanını gördüğümde insanlar alana sığamamış dışarıya taşmıştı. Ve binlerce insan "Ağlama ana evlatların burada", "Gezi şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganları haykırıyordu. O an, orada bulunan kitlenin ne kadar öfkeli olduğunu hissettim. Ve bu öfke patlayacak olan bir maddenin kızıştığı an gibiydi. İnsanlar bir yandan öfkeyle slogan atıyor, bağıriyor bir yandan analar bir köşede gözyaşları döküyordu. O akşam eve geri dönüp uyumaya koyuldum. Ben uyumaya çalışırken yoldaşlarımda bir konu üzerinde hararetle cumhurbaşkanlığı üzerine tartışma yürütüyordu.

Çalışmalarımız genelde belli bir program üzerinden gidiyordu. Sabah olduğunda ise bu sefer köylere gitmeyi planlıyorduk. Gideceğimiz köylerde ilk önce

nasıl bir çalışma tarzı yürüteceğimiz üzerine fikir alışverişinde bulunuyorduk. Daha sonra Sutaşı, Tekebaşı ve Dursunlu köylerine ekipler halinde gittik.

Köylere gittiğimizde insanların bizleri nasıl karşılayacağını tam olarak bilemesem de, az bir şey kafamda kestirebiliyordum. İlk gittiğimiz köy diğer köylere göre daha apolitik olan Sutaşı köyüydü. Karşılaştığımız kitle ise bizleri çok iyi karşıladı. Evlerde cumhurbaşkanlığı üzerine yaptığımız sohbetlerde insanların çoğunluğu seçime gitmek istemediklerini, diğer azınlık ise mecburen oylarını Ekmeleddin'e vereceklerini söylüyorlardı. Çaldığımız her kapı bizleri evlere davet ederek politika tartışıyor, çay, karpuz ve pasta ikram ediyordu. Daha ne isteyelim ki amacımız zaten evlere girip ilişki yakalamaktı. İnsanlar ise kendiliğinden bizleri sahiplendi. Kör istedi bir göz,

Allah verdi iki göz... Akşam evde oturduğumuzda herkes aynı şeyi tekrarlıyordu; "Kitle çok iyiydi yaaa"

Diğer günlerde ise Sutaşından daha politik olan Tekebaşı ve Dursunluya gittik. Yolda kendi aramızda "Sutaşı böyleyse şimdi burası nasıldır ooo" geyikleri dönüyordu. Tekebaşı'na vardığımızda toplu şekilde gazete ve bildiriler dağıtımını yaptık.

Köy çalışmalarından döndüğümüzde boykot tavrımızın doğruluğunu pratikte karşılaşmamız, bulunduğumuz o sürede motivasyonumuzu hep yukarıda tuttu. Akşamları ise konser alanına giderek standımızda duruyorduk. Stantta açtığımız gerilla müzikleri ve halaylarıyla bir hareketlilik yaratarak kitleyi çevremizde toplayabiliyorduk.

Festival ekibi olarak farklı alanlardan gelmiştik. Hepimizin farklı yönelimleri, farklı ilgi alanları vardı. İlk başlarda iletişim sorunu yaşamıştık. Ancak yaptığımız paylaşımlarla birbirilerimize daha çok alıştık. Son gün gitme vakti geldiğinde ise tüm herkesle sıkıca sarılarak "Bir sonraki merkezî etkinlikte görüşmek üzere..." diyerek yola çıktık.

Antakya bende unutmayacağım bir izlenim yarattı. Yol boyunca ise aklımda Amonos dağları, köyler ve o meşhur künefenin tadı damağımda kalmıştı.

Bir YDG'li

Ovacık Kadın Faaliyetimiz Üzerine

Dersim de kadın sorunu vardır diyerek çıktık yola. Dersim de olmanın ve burada faaliyet yürütecek olmanın heyecanı vardı üzerimde ancak daha özelde ise Dersim de kadın çalışması yürütecek olmanın heyecanını taşıyordum. Uzun zamandır alanlarda tartıştığımız, hayatın her alanında ve her an karşı karşıya geldiğimiz bir sorun olan kadın sorununa dair tartışacak ve Dersim’li kadınların ağzından dinleyecektik kadın sorununu.

Yola çıktığımız ilk andan itibaren bu heyecanı hissetmeye başladım. Ovacık’ın kıvrılan yollarında ilerlerken yapacağımız çalışmayı, karşılaşacağımız, konuşacağımız kadınları düşünüyordum. Neler yaşıyorlardı ve nasıl sorunlara göğüs geriyorlardı? Hayatın hangi yükleri binmişti omuzlarına? Bu sorularla doluydu zihnim.

Ovacık’a varıp ilk köye gittiğimizde bu çalışmaya neden ihtiyaç duyulduğunu ve ne kadar gerekli olduğunu daha iyi anladım. Kadın sorununun her halini görebilmek mümkündü bu bölgede; emek sömürsünden tatalım da, cinsel şiddet, fiziksel şiddet ve psikolojik şiddete kadar. Buradaki kadınlar yaşadıkları sorunu görüyorlar ancak tam bir isim veremiyorlardı yaşadıklarına. Bunun temelinde ise yıllardır bize öğretilmiş olan ve hala da toplumun birçok alanında bize dayatılan bu toplumun değer yargıları çerçevesinde “kadın” olmak yatıyordu.

Üzerimizde ilk kez böyle bir çalışma yapacak olmanın toyluğunu taşıyorduk ve ilk günlerde biraz ürkekti adımlarımız. Daha sonralarda ise karşımızdakinin kadın olmasının verdiği rahatlıkla yürüttük çalışmamızı. Özgün bir kadın çalışması yürütüyor olmanın sağladığı kolaylıklarla ilerledik. Kadındık ve birbirimizi tanıyorduk aslında.

Özgün kadın çalışması yapmanın önemini bir kez de Ovacık’ta gördük!

Kadınların yaşadıkları sorunları dile getirmeleri zordur, daha zor olanı ise bunu bir erkeğin yanında dile getirmektir. Bu çalışmayı başlatırken esas aldığımız konulardan biri de buydu ve bu yüzden özgün bir kadın faaliyeti örgütlemiştik. Çalışma ilerleyip günler geçtikçe bu gerçeklikle çoğu kez karşılaştık; erkeklerin olmadığı

evlerde kadınlarla daha rahat iletişim kurabiliyor onlarla yaşadıkları sorunları tartışabiliyorduk ancak “evin erkeği” evde ise iş bizim için biraz daha zor oluyordu. Çünkü kadınlar kendilerini erkeklerin yanında rahatlıkla açamıyor, yaşadıklarını dillendiremiyorlardı. Böyle durumlarda ise genelde erkekle muhatap

olmak zorunda kalıyorduk.

Burada yaşayan kadınların herhangi bir sosyal hayatlarının olmadığını evin içine hapsediklerini söylediğimizde erkekler şu cümlelerle savunuyorlardı kendilerini ve Dersim’in erkeklerini; “işlerini bitirsinler çıkıp gezsinler biz eşlerimizin gezip dolaşmasına merkeze inmesine bir şey demiyoruz” diyorlardı ve kadınlarda eşlerine hak veriyordu. “Evet, eşim bana karışmaz çıkıp gezebilirim ama işler bitmiyor.” diyorlardı. Bitmez o işler. Çünkü evin ve hayatın bütün yükü kadının omzundadır. Kadın evi temizler, yemek yapar, ekmek yapar, inekleri koyunları yemler, peynir, yağ vs. gibi şeyleri yapar eğer boş zaman kalırsa da tarlaya gider tarla işi yapar. Bu kadar işten sonra da zaman kalırsa gidip gezebilir elbette. Dersim’li kadınlar ciddi bir sosyalleşme problemi yaşıyordu.

Ovacık merkez, bütün kahveler erkelerle doluydu, kadınlar ise evlerine ve ev işlerine hapsolmuş durumdaydılar. Gittiğimiz evlerde kadınlarla bunu tartıştık bunun eksikliğinin hissedildiği çok belliydi çoğu zaman düşünülere bile gidemediklerini söylüyordu kadınlar. Bunun için gerekli olan temel şey ise kadınların bir araya gelmesi birlikte hareket etmesi ve birbirlerine destek olmasıydı, gittiğimiz bütün evlerde kadınlara sık sık bunu söyledik kadınlar olarak bir araya gelin sorunlarınıza birlikte çözüm bulun dediğimizde, onlarda bizlere hak verdiler. Sosyalleşememe ve kadının emeğinin görülmemesi, Dersim’li kadınların en çok yaşadığı sorunlardan birde daha özelde yaşanan sorunlar vardı elbette. Kimi kadın eşi tarafından fiziksel şiddete maruz kalıyordu ama durumu adlandıramıyordu. Bunu ise kadınların dillerinden dökülen şu cümleler bizlere anlatıyordu: “Eşim arada bir bana bir iki tokat atar ama o dayak sa-

yılmaz ki, eşim beni dövmez bana saygı duyar.” Bütün kadınlar ekonomik şiddete uğruyordu Dersim’de emeklerine dair söz söyleme hakkına sahip olmayan kadınlar bir de eşlerinden evin ihtiyaçları için para istemek zorunda kalıyorlardı.

Genel olarak kadınlarla yaptığımız sohbetlerde bunları gözlemledik ancak bazı kadınlarla iletişim kurmak bizler için zor oldu bu nokta da ise hazırlanan anketlerden faydalandık. Anketlerde yer alan sorular hem kadınlarla sohbet etmemizi kolaylaştırıyor hem de birbiriyle bağlantılı sorular sayesinde yaşanan sorunları açığa çıkarıyordu. Anket yaptığımız bazı genç kadınların sorularına verdiği cevaplarda kadınların birlikte hareket etmesine, birlik olmasına dair yaptıkları vurgular bizler için önemliydi.

Kadın etkinliklerimizden

notlar!

Çalışmaya dair değinilmesi gereken bir diğer nokta ise Ovacık merkezde ve köylerde yapılan etkinliklerdi. 20 Temmuz günü ülke genelinde kadın cinayetlerine karşı gerçekleştirilecek olan eylemi biz de

Ovacık’ta gerçekleştirdik. Bu eylem hem bizler hem de Ovacıklı kadınlar açısından önemli bir yerde duruyordu, çünkü sadece kadınların yer aldığı ilk eylemdi bu eylem. Kadınların eyleme olan ilgisi ve eylemin coşkusu ise bizler açısından olumlu idi. Ancak daha sonra kadınlarla yaptığımız sohbetlerle birlikte eyleme katılan kadınların çoğunun şehir dışından gelen kadınlar olduğunu ve gerçekte şiddet gören kadınların eyleme katılmayıp uzaktan eylemi seyrettiklerini öğrendik.

Kadınların yaptığı bu değerlendirmeler bizler için önemli bir noktada duruyor. Çünkü bu değerlendirmeler bizlere kadın sorunun ne kadar derin bir sorun

olduğunu bir kez daha gösterdi.

Burada ki bir diğer etkinlik ise Ovacık’ın Yeşilyazı Köyü’nde gerçekleştirilen film gösterimi idi. Bu etkinliğe köyden kadınların ilgisi olumluydu. Ancak bu çalışmayı bizler için özel kılan nokta yapılan tartışmalar ve bu tartışmalara kadınların katılmasıydı. Köylü kadınlardan birinin söylediği: *“Bir kadın olarak ben gençken önce babamdan, sonra abimden, sonra da dayımdan çekinirdim. Ama hiçbir zaman bir kadından çekinmedim. Bu durum bile kadınların birlik olmasının önemini gösterir bizlere”* bu sözler kadının örgütlenmesinin ve kadınların birlikte hareket etmesinin önemini gösteriyordu bize. Bu köyde yaptığımız etkinlikte beraber buradaki kadınlardan bir şey öğrenmedik kadınlara da bir şey anlatmadık ama birbirimizden güç aldık, birbirimize güven duyduk kadın olmanın güzelliğini gördük birbirimizde.

Yaptığımız bir diğer etkinlik ise Hanuşağı Köyü’ndeydi. Bu etkinlik bizler açısından sönük geçti. Kadınların yaptığımız etkinliğe katılımı düşüktü. Buna ise köyün erkekleri arasında muhtarlık seçimlerinden dolayı var olan gerginliğin sebep olduğunu öğrendik. Erkekler arasında var olan gerginlik her zaman ki gibi yine ilk olarak kadınları etkilemişti. Aynı sorunları yaşayıp, benzer dertleri taşıyan kadınlar köyün erkekleri yüzünden bir araya gelemiyorlardı.

Genel olarak faaliyete bakacak olursak...

Dersim de 10 gün yürütülen kadın çalışmasını genel olarak YDK ve YDG Kadın Komisyonu açısından olumlu değerlendirmek bizler için mümkün. Çünkü bu çalışma erkeksiz kadın alanlarının yaratılması ve bu alanlarda kadınların sosyalleşmesi, politika üretmesi açısından önemli bir yerde duruyor. Ayrıca yapılan iç çalışmalarla birlikte kadınlar olarak birçok meseleyi tartışıp faaliyetten öğrendiklerimizi değerlendirdik bu çalışmaların ise hem bizlere hem de alandaki kadın arkadaşlara çok önemli katkıları oldu. Ancak bu çalışmanın özelde biz genç kadınlara ve genelde çalışma içerisinde yer alan kadınlara öğrettiği en önemli şey özel olarak kadın faaliyeti yürütmenin hem biz örgütlü kadınlarda hem de konuştuğumuz, sohbet ettiğimiz kadınlarda yarattığı özgüven duygusuydu.

Mersin’den Bir YDG’li

Kürdistan'a Hoş geldin!

Dersim Munzur Kültür ve Doğa festivalinin bir tanesi de bu sene 31 Temmuz'da gerçekleştirildi. Ben de festival öncesinde organize edilen köy çalışmalarına katılma şansı yakaladım. Şansı diyorum çünkü daha önce Kürdistan'da hiç bulunmamıştım. Ayrıca YDG'li olduktan sonra adını sıkça duyduğum Dersim'i de çok merak ediyordum. Yazıma Dersim coğrafyasından bahsederek başlamak istiyordum. Gerçekten de anlatıldığı gibi tabiat olarak Dersim inanılmaz bir coğrafya. Şehrin ortasından akan Munzur çayının etrafındaki ormanlık alanlar adeta Munzur'a selam eder gibi. Sanki tablolastırılmayı bekleyen bir eser gibiydi Dersim.

Gerçi devletin HES projeleri sonucunda doğayı tahrip etmesinden etkilendiği söylenen Dersim, güzelliğinden pek bir şey kaybetmemişti. Yazımın başlığının hikâyesini anlatmadan da geçmek istemiyordum. Köy çalışmaları başladıktan birkaç gün sonra katılmamdan kaynaklı arkadaşlarla irtibata geçemedim. Özgür Gelecek gazetesi dağıtımını yapan bir yoldaşı tesadüfen gördükten sonra yoldaşla beraber hemen gazete dağıtımına dâhil oldum. Gazete dağıtımını sırasında gördüğüm panzerler İzmir'den çok alışık olduğum görüntüler değildi. Yoldaşa şaşkınlığımı anlattığımda "*Kürdistan'a hoş geldin*" cevabımı aldım.

Gerçekten de Kürdistan'a geldiğimi o zaman tam olarak anlamıştım. Bir memleket düşünün ki çocukların oynadıkları toplar panzerlerin altına kaçıyor. Bir memleket düşünün ki karşılıklı mobeseler birbirlerini izliyor. Faşizmin koşullarını net bir şekilde hissettiğim Dersim'de, sıra romanlara konu olacak kadar hikâyeleri anlatılan köy çalışmalarına gelmişti. Köylere giderken tahmin ettiğiniz üzere sadece dersim çökeleği yemeye gitmemiştik. Belirlediğimiz gündemler üzerinden (o kadar çok gündem vardı ki sadece bir kaçı aklımda kalmış) köylerde çeşitli tartışmalar yürüttük. Gündemler içerisinde ülke gündeminin o dönemde bir haylice dolduran Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve Köye Dönüş Kampanyası vardı. Köylere gitmeden önceki yaptığımız toplantılardan çıkan tartışmalar doğrultusunda köylülerle uzun tartışmalar yürüttük. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde almış

olduğumuz boykot tavrını köylülere aktarmaya çalıştık. İlk günlerde somut olarak ortaya çıkan; bir kaç arkadaşın tartışmalara dahil olduğu sorunu ortaya çıkmıştı. Sonra ki günlerde bu sorunu aşarak tartışmaları daha fazla yoldaşın sahiplenerek tartışmalara katılarak devam etti. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde genellikle boykot tavrının köylülerle buluşmadığı ancak yapmış olduğumuz

tartışmalardan sonra boykotun da bir seçenek olduğunu köylülerin azımsanmayacak bir çoğunluğu kabul etmiş durumdaydı. Genel anlamda köylerde Selahattin Demirtaş ve Ekmelledin İhsanoğlu üzerinden şekillenen seçim atmosferi yapmış olduğumuz tartışmalarla birlikte boykot tavrımızı da kapsıyordu. Köylere Dönüş Kampanyasını ise hali hazırda köylülerinde önemli gördüğünü ancak köylerden zorla

çıkarılan insanların artık şehir kültüründe yozlaşarak kendi kültürlerinden uzaklaştığını tekrar dönmelerinin zor olduğunu söylediler. Bizlerde topraklarına sahip çıkmanın önemli bir mesele olduğunu burada üretime katılarak tekrardan köylerde bu toprakların köylüler var oldukça zenginleşeceklerini söyledik.

Köy çalışmaları gerçektende romanlara konu olacak kadar önemli bir yerde duruyormuş. Özellikle köylülük kültürüne çok uzak olan yoldaşlar için köylüler içinde faaliyet yürütüp onları gözlemlemek, onlardan öğrenmek adına bir sürü kazanım elde ettiğimizi düşünüyorum. Aynı zamanda örgütlü bir yaşamın hepimizi disipline ettiğini görmek çok önemliydi. Aynı saate kalkıp aynı saate uyumamın, hep birlikte yemek yemenin yaratmış olduğu kolektif yaşamın ve kolektif bir şekilde düşünmenin de üretmekteki sıkıntılı ortadan kalktığını pratikte görmek de bireyci bir anlayışın ne kadar zaafı bir anlayış olduğunu bir kez daha görüyorduk. Köy çalışmaları sırasında YDG'nin durumunu ayrı bir şekilde değerlendirmek gerekiyor. Divan toplantısında aldığımız kararlardan bir tanesi de Dersim festivalinde görünür olmak kendimizi YDG'den doğru ifade etmekte. Bu konuyla ilgili herhalde bir YDG'li olarak benimde özeleştirisi vermem gerekiyor (gerçi eleştirilmeden özeleştirisi vermek sanki eleştirilmekten kaçmak gibi oluyor ama neyse) YDG köy çalışmalarında kendisini daha fazla ifade edebildik. Festival çalışmaları ve festival boyun-

ca yaptığımız yazılama ve asmış olduğu flamalarla, dergi dağıtımları geçtiğimiz seneye göre daha olumluydu ancak bu bizim gücümüz dahilinde baktığımızda oldukça da yetersizdi. Sanırım Partizana yedeklenme sorunu yine yaşandı köy çalışmaları sırasında. Bizler bir toplantı alıp faaliyeti planlasaydık daha farklı olabilirdi. Herhalde festival dönemindeki YDG faaliyeti istenilen seviyede olmadığı divan toplantısında daha derinlikli tartışılır. Ancak YDG'nin festival dönemindeki yapmış olduğu olumlu pratiklerden biri de LGBTİ Onur yürüyüşüne katılmaktı. Alanda refleksif bir şekilde hazırlamış olduğumuz dö-

vizlerle eylemde kendimizi ifade etme fırsatı da yakaladık. YDG'nin festival sürecindeki pratiğini değerlendirip seneye kendisini daha örgütlü bir şekilde festivalde yer alarak var olacağını da düşünüyorum. Eksileriyle artılarıyla öğrendiklerimle, çok önemli bir çalışmada yer aldığımı biliyorum. Alanlardaki her yoldaşların köy çalışmalarına katılma şansı yakalayıp kendilerini daha fazla geliştirme şansı bulmasını dileyerek yazımı tamamlıyorum.

İzmir'den Bir YDG'li

RAGE AGAINST THE MACHINE (RATM)

ABD'li müzik grubu olan RATM 1991 yılında Kaliforniya'da kurulmuştur. Grubun ün kazanmasındaki en büyük etken Sosyalist fikirleri, Kapitalizm karşıtlığı ile yoğrulmuş Thrash Metal ve Punk Rock'ı kapsayan, dinlemekte zevk veren şarkıdır.

Grup 90'lı yıllarda başarılı olsa da 2000 yılının sonlarına doğru Zack de la Rocha'nın gruptan ayrılması nedeniyle grup dağıldı. "Nu Metal" akımını derinden etkileyen RATM en çokta sol görüşleriyle öne çıkmıştır. Albüm kapaklarında, şarkı sözlerinde ve birçok söyleşide kendilerini ifade etmişlerdir, aktif olarak da politik gösterilerde yer almışlardır.

RATM, Zack de la Rocha'nın önceki grubu Inside Out'un parçasıdır ve Kapitalizme karşı öfkelerini simgeler. Bu tepkiyle ortaya çıkan RATM'in Sony'e ait olan Epic Records ile anlaşması büyük tepki görmüştür. Grup bunun üzerine yaptığı açıklamada, "fazla kişiye ulaşmanın çok önemli olduğunu bunun da ancak gene kapitalist kanallarla yapılabileceğini" belirtmişti. İlk albümleri olan "Rage Against The Machine" 1992 yılında. Bu albümde çıkan "Killing In The Name" şarkıları çok sevilmiştir.

Evil Empire albümü 1996 yılında çıkmıştır. Beğenilen bir albüm olmasına rağmen, ilk albümü aşamadığı eleştirileri yoğundur. People of the Sun ve Bulls on Parade bu albümün popüler parçaları olmuşlardır. The Battle of Los Angeles 1999 yılında çıkmıştır. Bu albümde diğer albümleri gibi ilgiyle karşılanmıştır. Guerilla Radio da bu albümün hiti sayılabilir. 1999 yılında Matrix'in sonunda çalan Wake Up adlı parçada RATM'a aittir. Bu parçayla birlikte Rage dünya çapında iyice tanınmıştır. Calm like a bomb parçası da Matrix Reloaded'da kullanılmıştır. Renegades, 2000 yılında çıkan bu albümde başkalarının şarkılarını yorumladılar. Devo ve Cypress Hill gibi grupların şarkıları yer alır. Cypress

Hill parçası "How I could just kill a man" adlı parça da bu albümde yer alır.

Grup birçok sosyal ve siyasal sorunla ilgilenir. Şarkı sözlerinde, konserlerindeki söylemlerinde ve katıldıkları siyasi toplantılarda bu özelliklerini gösterirler. Grup sol siyasi görüşe sahiptir. Şarkılarında özellikle ABD'deki kapitalist sistem ve ABD Başkanı George W. Bush şiddetli şekilde eleştirilir (Testify adlı şarkıda grup Al Gore ve Bush'un aslında farklı partilerde olmalarına rağmen aynı siyasal söylemlere sahip olduklarını savunur). Grubun adı da kapitalizme karşı olan öfkelerini simgeler. Bunun yanı sıra Latin Amerika'daki gerilla hareketlerini destekleyen şarkıları bulunmaktadır (Bombtrack adlı şarkıda Peru'da Peru Komünist Partisi'nin (Aydınlık Yol) verdiği mücadele ve lideri Abimael Guzman'ın yakalanması anlatılır. Solist de la Rocha özellikle EZLN örgütünün aktif destekçisidir. Grup ayrıca 1993 yılında ilginç bir eylem yapmıştır. Philadelphia'da sahnede 15 dakika çıplak bir halde kalarak ABD'de müzik piyasasını denetleyen Parent Music Resource Center'ı ve bu kurumun uyguladığı sansürü protesto etmişlerdir. Rage Against the Machine grubu ABD'de cinayetten suçlanarak ölüm cezasına çarptırılan Mumia Abu-Jamal'in idamına da karşı çıkmaktadır.

GRUP ÜYELERİ;

- * Zack de la Rocha - Vokaller
- * Tom Morello - Gitar
- * Brad Wilk - Bateri
- * Tim Commerford - Bas Gitar

ALBÜMLERİ;

- * 1992 : Rage Against The Machine
- * 1996 : Evil Empire
- * 1999 : The Battle of Los Angeles
- * 2000 : Renegades

Kadıköy'den bir Liseli YDG'li

Kaç Yıl Oldu?

Takvim Gazetesi'nden Mevlüt Yüksel, Gezi Parkı'nda bir ağaçla röportaj yaparak saçmalamakta sınır tanımayalı **1 yıl oldu.**

Kredi ve Yurtlar Kurumu, "direniş, isyan, slogan atma" gibi davranışlarda bulunan öğrencilere burs verilmeyeceğini duyurmalı **1 yıl oldu.**

Bitlis'teki Kutlu Doğum Haftası etkinlikleri kapsamında polis panzerlerinden halka gül suyu sıkılmalı **1 yıl oldu.**

Bakan Erdoğan Bayraktar, ilaçları için yardım isteyen kanser hastası genç kadına, cebinden çıkardığı paraları vererek genç kadına dilenci muamelesi yapalı **1 yıl oldu.**

Recep Tayyip Erdoğan, İngilizce "Mediterranean Sea" denilen Akdeniz'e "White Sea" diyeli **1 yıl oldu.**

"Süt Bankası" projesine İlahiyat profesörü H. Döndüren, "Ateist, Komünist annelerin sütünü nasıl tespit edeceksiniz?" diyerek itiraz edeli **1 yıl oldu.**

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, "Boğaziçi'nde kızlarla erkekler çimlerde yan yanaydı o yüzden İTÜ'yü tercih ettim" diyeli **1 yıl oldu.**

Bülent Arınç, Okul Sütü Projesi kapsamında dağıtılan sütlerden zehirlenen çocuklar için "aşırı dozdan rahatsızlanmışlar" diyeli **2 yıl oldu.**

Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Kamil Yılmaz, hapşırana "Çok yaşa" yerine "Allah rahmet eylesin" denilmesini önereli **2 yıl oldu.**

Kültür Bakanlığı, müzelerde sergilenen ve benzerleri olan tarihi eserleri satma kararı alalı **2 yıl oldu.**

Sağlık Bakanı Recep Akdağ, kadınların kürtaj hakkını yok sayarak "Tecavüze uğrayan doğursun, gerekirse devlet bakar" gibi bir açıklama yaparak tecavüzcü zihniyetini açığa çıkaralı **2 yıl oldu.**

Türkiye'de "Tutuklu Gazetecilerin" sayısının fazla olmasına dikkat çekerek, tepki amaçlı Türkiye'ye gelmeyeceğini söyleyen Paul Auster'a, karşı Erdoğan'ın "Biz sana çok muhtaçtık" açıklamasıyla trip yapalı **2 yıl oldu.**

Türk Hava Kurumu Başkanı Osman Yıldırım'ın, "2023'te uzaya giderek, uzayda yeni bir Türkiye kurmayı hedefliyoruz" diyeli **3 yıl oldu.**

İstanbul Üniversitesi'nde yılbaşı kutlamalarına karşı olduklarını söyleyen AGD(Anadolu Gençlik Derneği) üyesi bir grup, Noel Baba kılığına girmiş bir öğrenciyi sünnet edip, bıçaklayalı **3 yıl oldu.**

İstanbul'da bir vatandaşı dövdükleri için açığa alınan üç polis, ellerinin incindiği gerekçesiyle doktor raporu alalı **3 yıl oldu.**

Manisa'da 1993 yılında yapımına başlanan apartmanın inşaatı 18 yılda tamamlanınca açılışa, mehteran takımı konser vereli **4 yıl oldu.**

Enerji Bakanı Tamer Yıldız, HES'lere karşı çıkanlara, "Karşı çıkıyorsanız enerji kullanmayın" diyeli **4 yıl oldu.**

Meclis Başkanı, Aşk-ı Memnu'nun final gecesi meclis yasa görüşmeleri için TV başındaki vekilleri meclise çağırılı **4 yıl oldu.**

Dönemin Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, "Aşık Veysel yaşasaydı uzun duble bir yoldayım derdi" diyerek duble yolları öveli **5 yıl oldu.**

Kadir Topbaş, depreme önlem için "7 katlı binalarda 6. Kat sahipleri üst katı satın alıp yıksın. Kolona binen yük azalır" diyeli **9 yıl oldu.**

"Çıktı bir tanesi affedersin çok daha çirkin şeylerle Ermeni diyen oldu. Ben Türk'üm" diye açıklama yapan Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan Gürcistan gezisinde "Ben Gürcüyüm ailemiz Batum'dan Rize'ye göç etmiş diyeli **10 yıl oldu.**

12 Eylül Askeri Faşist Cuntalardan, Sivil Faşist Cuntalara Faşizm Sürüyor!

12 Eylül askeri faşist cuntanın iktidara gelmesiyle birlikte planlanan “Bayrak Harekatı’nın” uygulanması tutuklama, işkence ve katliamla başlamıştır. 12 Eylül sabahı gerçekleşen darbeye askerinin başta devlet kurumları olmak üzere sokakları, evleri silah zoruyla tutarak devlet mekanizmasının kontrolünü sağlamaya çalışmıştır.

Bir Türkiye klasiği, faşist cuntalar genel olarak her on yılda bir ortaya çıkmış ve üstlerine düşen görevlerini yerine getirmişlerdir. TC’nin kuruluş dönemlerinden bu yana askeri faşist yönetim Mustafa Kemal’le başlamış ve onun ardılları olan yeminli faşist cuntalar yer yer ortaya çıkarak ülke yönetiminde belirleyici rol oynamışlardır. Türkiye’nin 91 yıllık tarihinde askeri faşist yönetimler kıyaslanmayacak derecede etki etmişlerdir. Mustafa Kemal, İsmet İnönü önderliğindeki yıllar, 27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980, 28 Şubat 1997 gibi tarihi sıralama yapılabilir.

Türkiye’nin askeri faşist yönetimlerinden en fazlası ve yankısını duyuran ise 12 Eylül 1980 darbesidir. 12 Eylül 1980, askeri faşist cunta başta ‘Batı’ bloğu olarak adlandırılan ABD emperyalizminin ve Türkiye sermayedarlarının yaşadığı krizlere çözüm olabilmesi için yapılan bir müdahaledir.

Dünya çapında, egemen sınıflar arasında yaşanan siyasi, sosyal, ekonomik krizler büyürken aynı zamanda sınıfsal mücadelede de etkisini daha fazla hissettiriyordu.

Emperyalistler arasında yaşanan büyük petrol krizinin getirmiş olduğu karmaşa, emperyalizmi yeni yollara başvurmaya sevk etmiştir. Emperyalist devletler tarafından gerçekleştirilecek sermaye düzeninin adı neo-liberalizm olacakken bu durum kendisini yönetimde daha fazla baskı ve sıkılaştırılan dizgin olarak gösterecektir.

Bu yüzden emperyalistlerin sömürge ve yarı-sömürgelelerinde birçok askeri darbeler gerçekleşmiştir. Türkiye ise bunlardan sadece bir tanesidir.

Türkiye’de ise gelişen olaylar dünya ölçeğinden bağımsız olmayacak, tam tersi onu tamamlayan unsurlardan olacaktır.

12 Eylül 1980 darbesi; devlet açısından birçok hedefle yola çıkılan bir başlangıçtır. Bu hedeflerden en önemli olan ise komünist ve devrimci hareketin kitleler içindeki bağını koparmak ve bozulan faşist devlet otoritesini yeniden tahsis etmektir. 12 Eylül’ü hazırlayan süreç anlık bir gelişme, öfke patlaması değil tam tersine önceden planlanmış bir senaryonun gerçekleşmesidir. 12 Eylül’ü kitleler bazında meşru göstermek adına ülke çapında birçok kontra saldırılar düzenlenmiş bu kontra saldırılarda birçok insan suikastlarda, sabotajlarda ve toplu katliamlarda katledilmiştir. Darbenin ekonomik boyutu ise Süleyman Demirel döneminde ortaya konulan 24 Ocak kararlarıyla açık edilmiştir. Türkiye’de neo-liberalizmin manifestosu sayılan 24 Ocak kararları, yaşama uygulanabilmesi için devlet aygıtının daha fazla baskı aracına dönüşmesi gerekiyordu. 12 Eylül ise bu ihtiyaca en uygun düşen ‘müdahaledir’.

12 Eylül askeri faşist cuntanın iktidara gelmesiyle birlikte planlanan “Bayrak Harekatı’nın” uygulanması tutuklama, işkence ve katliamla başlamıştır. 12 Eylül sabahı gerçekleşen darbeye askerinin başta devlet kurumları olmak üzere sokakları, evleri silah zoruyla tutarak devlet mekanizmasının kontrolünü sağlamaya çalışmıştır. Devlet aygıtında hiçbir direnmeyle karşılaşmayan askeri faşist cunta, ilk olarak yönünü önündeki en büyük engele doğru çevirmiştir. Bu büyük engel ise işçi, köylü ve gençliğin içinde filizlenen komünist ve devrimci harekettir. Dönem içinde gelişen, dalga dalga büyüyen sınıf mücadelesi amfilerden, sokaklara, fabrikalardan tarlalara yayılarak faşizme karşı mücadele ediyordu. Faşizme karşı gelişen sınıf mücadelesi, hayatın her alanında işgal, miting, eylem ve grevlerle kitlesel bir

şekilde büyüyor, silahlı mücadeleyle şekilleniyordu. Halk içinde hızla yükselen silahlı mücadele, devletin oteritesini ciddi oranda sarsarak krize sokmuştur.

12 Eylül AFC'si ise devlet oteritesini sarsanlara karşı büyük bir intikam hırsıyla saldırarak insanlar üzerinde baskı sağlamıştır. AFC'nin iktidara gelmesiyle birlikte resmi rakamlarla belirlenen bilanço şu şekildedir;

- 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
 - Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı.
 - 7 bin kişi için idam cezası istendi.
 - 517 kişiye idam cezası verildi.
 - Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı (27 siyasi suçlu, 23 adli suçlu).
 - İdamları istenen 259 kişinin dosyası Meclis'e gönderildi.
 - 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
 - 98 bin 404 kişi *örgüt üyesi olmak* suçundan yargılandı.
 - 388 bin kişiye pasaport verilmedi.
 - 30 bin kişi *sakıncalı* olduğu için işten atıldı.
 - 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
 - 30 bin kişi *-siyasi mülteci-* olarak yurtdışına gitti.
 - 300 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
 - 171 kişinin *-işkenceden öldüğü-* belgelendi.
 - 937 film *-sakıncalı-* bulunduğu için yasaklandı.
 - 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
 - 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
 - 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi.
 - Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.
 - 31 gazeteci cezaevine girdi.
 - 300 gazeteci saldırıya uğradı.
 - 3 gazeteci silahlı öldürüldü.
 - Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.
 - 13 büyük gazete için 303 dava açıldı.
 - 39 ton gazete ve dergi imha edildi.
 - Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.
 - 14 kişi açlık grevinde öldü.
 - 16 kişi *-kaçarken-* vuruldu.
 - 95 kişi *-çatışmada-* öldü.
 - 73 kişiye *-doğal ölüm raporu-* verildi.
 - 43 kişinin *-intihar ettiği-* bildirildi
- 12 Eylül AFC'sinin ardından, CIA Türkiye Masası

İstasyon Şefi olan Paul Henze, ABD başkanı Jimmy Carter'e "Seninkiler yaptı/bizim çocuklar işi bitirdi." diyerek Türkiye'nin emperyalizme göbekten olan bağımlılığını ortaya seriyor. Türkiye'nin yarı-feodal yarı-sömürge olmasından kaynaklı emperyalizmle bu yönde işbirliği yapması kendi doğasıdır. 12 Eylül ile birlikte Tür-

kiye yeniden bir yapılanmaya girerek sosyal, siyasal, ekonomik ve kültürel şekillenışı neo-liberalizme yitürülmeye başlanmıştır. Neo-liberalizme geçmek için önündeki devrimci seti parçalayan faşist diktatörlük, 24 Ocak 1980 kararlarını yaşama uyarlayarak 'Yeni Türkiye'nin' rotasını çizmiştir. 12 Eylül 1980 AFC'siyle birlikte 'Yeni Türkiye' toplumu kontrol etme amaçlı birçok kurum oluşturulmuştur.

Bugün ise 12 Eylül AFC'si, şimdi sivil hükümetler tarafından farklı bir maskeyle sürdürülmektedir. Nasıl ki 12 Eylül AFC yönetimi Mustafa Kemal'in ardılı olup devamcısıysa, bugün de bu devamcılığı tarihsel tecrübeyle AKP sürdürmektedir.

Geçmişte iktidarlar sivil ve askeri olarak değişmişse de esas olarak faşizmin ilkeleri uygulanmıştır. Burada, sermayenin, devletin bekası ön planda tutularak farklı patron-ağa klikler tarafından devlet aygıtı yönetilmiştir.

AKP iktidarı da 90 yıllık faşist diktatörlüğün 10 yıllık temsilcisi olarak emekçilere, köylülere, kadınlara ve gençlere amansız bir şekilde geçmişte haritası çizilen neo-liberal ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel politikalarla saldırmaktadır.

AFC yönetiminin amansız saldırılarına karşı, tabandan patlak veren 89 İşçi Baharı, Kenan Evren'in 1982 anayasasını halka oylatarak cumhurbaşkanı seçilmesi vb birçok örnekle, şimdiki AKP ile kıyasladığımızda karakteristik olarak aynıdır. Tabandan patlak veren Gezi İsyanı (nitelik olarak, İşçi Baharı ile farklıdır), Erdoğan'ın yakın zamanda halka oylatarak cumhurbaşkanı seçilmesi vb olaylar tarihin tesadüf işleyişi değildir.

Hükümetlerin, yönetimlerin klikler arasındaki yer değişmesi meselenin özünü değiştirmemekle birlikte kitleleri farklı yönlere çekebilmektedir. 91 yıllık 'cumhuriyet' tarihinde ön planda tutulan egemenlerin çıkarlarıdır. Nasıl 12 Eylül'de emperyalistler tarafından "Bizim çocuklar iyi iş yaptı" denildiyse, bugün de aynı şekilde Erdoğan ve şürekâsına denilmektedir.

12 EYLÜL

AKP ile

DEVAM EDİYOR!

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara Mehane a Siyasî bo Ciwanan | Hejmar 187 | Îlon 2014 | 2 TL | ISSN: 1302-7506

“Bugün tarih sana
gülümsüyor ROJAVA'dan”

www.partizanarsiv.net